

Giới thiệu Cùng Quân Đồng Tâm

Truyện Cùng Quân Đồng Tâm của tác giả Định Tuệ thuộc thể loại hiện đại, nam chính tàn tật, HE. Bởi vì chuyển trường Phương Hình Đồng quen biết Tiêu Quân Vũ. Bởi vì học thêm hai người trở thành bạn thân. Mà sau Phương Hình Đồng lại như ánh mặt trời ấm áp từng bước đi vào thế giới cô độc yên tĩnh của Tiêu Quân Vũ

Hai trái tim càng dán càng gần, nhưng lại chưa bao giờ thừa nhận. Bảy năm sau mỗi người một nơi. Lại bảy năm sau nữa gặp nhau lần nữa, sẽ phát sinh chuyện gì?

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1: Chuyển trường

Cha mẹ của Phương Hình Đồng đều là người Vũ Hán. Giữa những năm 60 bọn họ quen nhau khi cả hai đang cùng học ở Bắc Kinh. Sau khi tốt nghiệp hai người trở về Vũ Hán làm việc ba năm thì kết hôn. Qua tiếp ba năm sau thì sinh Phương Hình Đồng.

Hình Đồng sinh ra và lớn lên tại Vũ Hán. Đầu những năm 70 còn chưa thực hiện chính sách kế hoạch hoá gia đình, chính sách khi đó là “Một người không ít, hai người vừa đủ”. Lúc đó cha mẹ của cô đều đã 30, hơn nữa bọn họ coi trọng sự nghiệp. Từ nhỏ Hình Đồng thông minh lại nghe lời, vì thế cha mẹ không muốn sinh thêm đứa thứ hai nữa. Cho nên từ nhỏ Hình Đồng nhận hết tất cả sự yêu thương của cha mẹ, cô rất hạnh phúc và vui vẻ.

Cha của Hình Đồng tên là Phương Thanh Sơn. Ông xuất thân là sinh viên. Sau khi tốt nghiệp khoa điện lực đại học Thanh Hoa, quay về Vũ Hán làm kỹ sư nhiều năm. Đầu năm 80 quốc gia đề bạt trọng dụng sinh viên, Phương Thanh Sơn nhận lệnh nghe theo. Sau mấy năm, thành tích vượt trội. Lúc Hình Đồng học cấp hai, Phương Thanh Sơn được tổng cục điều đến điện lực Bắc Kinh.

Hình Đồng theo cha mẹ dời đến Bắc Kinh. Ngay từ đầu cô không quen. Bắc Kinh không thú vị, Bắc Kinh gió bụi thật lớn, Bắc Kinh chỉ có vài loại rau, không giống như Vũ Hán có hẳn mấy chục loại. . Năm thứ nhất nghỉ hè quay về Vũ Hán thăm bà nội, Hình Đồng mang theo mấy đài sen lớn quay về Bắc Kinh. Mấy bạn học kiến thức rộng rãi lại hỏi, đây là cái gì? Ăn như thế nào? Hình Đồng giật mình.

Nhưng mà, Hình Đồng rất nhanh yêu Bắc Kinh. Từ nhỏ cô đã luôn ca hát “Ta yêu Bắc Kinh” lớn lên làm sao cô có thể không yêu Bắc Kinh? Bắc Kinh có Tử Cấm Thành, có Di Hòa Viên, có Bát Đạt Linh, có Viên Minh Viên. . . Bắc Kinh còn có trường cũ của ba mẹ cô - trường đại học Thanh Hoa Bắc Đại. Từ những thứ trên mà nói, từ nhỏ Hình Đồng đã thích những thứ mang hơi thở cổ xưa, mà bất cứ thứ gì ở Bắc Kinh cũng toát ra vẻ cổ xưa nồng đậm, ngay cả đường lớn của Bắc Kinh cũng vậy. Hình Đồng nghĩ mình muốn sống ở Bắc Kinh.

Cứ như vậy qua ba năm, khi Hình Đồng dường như đã hòa nhập với Bắc Kinh, thì công việc Phương Thanh Sơn lại phải điều động. Nghe hình như là điều tạm sang Thượng Hải hai năm. Hai năm sau quay trở về Bắc Kinh sẽ được sắp xếp vị trí quan trọng.

Khi đó chính là kì nghỉ hè lớp 10. Hình Đồng nghe nói cha mẹ tự mình liên hệ với trường đại học Phục Đán (có cả trung học), tên gọi tắt là Trường Trung học phụ thuộc Phục Đán. Hiệu trưởng trường trung học Lữ Thế Huy là bạn học của mẹ Hình Đồng bà Vương Mạn Ngọc.

Lúc này, Hình Đồng đã quen với Bắc Kinh, yêu Bắc Kinh. Hơn nữa, ở đây đã có rất nhiều bạn bè. Hình Đồng hỏi mẹ muốn mẹ cùng với cô ở lại Bắc Kinh, dù sao sau hai năm ba sẽ trở về. Tết được nghỉ cô và mẹ có thể đi Thượng Hải thăm ba, ba cũng có thể quay về Bắc Kinh thăm hai người.

Phương Thanh Sơn và Vương Mạn Ngọc nghĩ người một nhà thì nên ở cùng nhau. ở Bắc Kinh Hình Đồng học tại một trường trung học trọng điểm, thành tích không tệ. Lần này được Lữ Thế Huy giúp đỡ, hơn nữa cục bộ điện lực cũng có tác động. Nên Hình Đồng được phép chuyển đến trường trung học phụ thuộc Phục Đán, một trong những trường trung học tốt nhất Thượng Hải. Điều này đối với ước vọng đậu đại học của Hình Đồng rất giúp ích. Trước tình hình như thế, bắt đầu dĩ Hình Đồng dọn nhà lần thứ hai, đi tới Thượng Hải.

Bởi vì dọn nhà và vấn đề thủ tục, cuối tháng chín, cũng chính là khai giảng Hình Đồng mới đến trường trung học Phục Đán báo danh.

Sáng sớm ngày thứ hai Vương Mạn Ngọc đưa cô đi học, tự tay giao cô cho bạn học cũ Lữ Thế Huy. Hiệu trưởng lại tự mình giao cô cho chủ nhiệm lớp mười một Trương Minh Quân.

Khi đó là thời gian tự học. Hình Đồng ngồi trong phòng làm việc của thầy Trương. Tuy rằng lớp mười một là ban khoa học tự nhiên, chủ nhiệm lớp - nhưng thầy Trương lại là thầy dạy Ngữ Văn. Nghe mẹ nói, bà đặc biệt nhờ thầy giáo hướng dẫn cho cô.

Thầy Trương hỏi Hình Đồng một ít tình hình học tập. Nói rõ trường trung học Phục Đán so với trường cô học ở Bắc Kinh tiến độ sẽ nhanh hơn một chút. Hiện tại, cô lại thiếu ba tuần. Thầy Trương nói với cô, “Em không cần lo lắng. Thầy đã nói với Tiêu Quân Vũ, em ấy sẽ mang tập đến cho em, cũng có thể giúp em học thêm. Em ấy là học sinh có thành tích tốt nhất trường chúng ta. Sau đó nếu có vấn đề gì em có thể hỏi em ấy. Đương nhiên em cũng có thể hỏi thầy.” Đây là lần đầu tiên Hình Đồng được nghe tên Tiêu Quân Vũ.

Sau đó Thầy Trương nói một ít về tình hình cơ bản của trường học, liền dẫn cô đi vào phòng học. Lúc gần đến phòng học, thầy Trương đột nhiên nói một câu, “Tiêu Quân Vũ đi đứng có chút bất tiện. Khi còn bé em ấy bị đi chứng bại liệt” Hình Đồng nhìn thầy Trương, trên mặt ông có chút đáng tiếc. Trong lòng Hình Đồng a một tiếng. Cô biết thầy Trương muốn cô chuẩn bị tâm lý, kéo một hồi lại có vẻ giật mình khiến bản thân thất lễ.

Hai người đến phòng học lớp 11, giờ tự học đã kết thúc. Thầy Trương dẫn Hình Đồng vào phòng học. Cách bố trí phòng học ở Vũ Hán cùng với Bắc Kinh là như nhau. Bốn nhóm bàn, từng bàn ngồi hai người. Không có gì khác lạ, đoán chừng phòng học toàn quốc đều giống như vậy, Hình Đồng nghĩ.

Cô và thầy Trương đứng ở phía trước phòng học. Thầy Trương giới thiệu, “Đây là học sinh mới chuyển đến trường chúng ta học, tên là Phuong Hình Đồng. Từ hôm nay trở đi, em ấy chính là thành viên của lớp 11 ban 5 chúng ta. Mọi người đối với bạn học mới phải giúp đỡ.”

Toàn bộ phòng học đều nhìn về Hình Đồng. Đầu đầu cũng thấy khuôn mặt xa lạ. Mặt Hình Đồng có chút nóng lên. Cô không biết có nên nói gì không, cũng không biết nói gì cho đúng. Như trong ti vi như vậy, “Chào mọi người! Tôi là Phuong Hình Đồng, xin giúp đỡ nhiều!” Hình như làm ra vẻ. Hình như thầy Trương đã giới thiệu cô là Phuong Hình Đồng. Lần trước chuyển trường đến Bắc Kinh, lúc thầy Chung giới thiệu mình có nói gì không? Không nhớ rõ. Ồi, quên đi. Hình Đồng nhìn xuống các bạn cùng lớp nở nụ cười, coi như chào hỏi. Như vậy mình có ngốc hay không? Cô nghĩ.

“Phuong Hình Đồng, em qua ngồi bên cạnh Hạ Lam” Thầy Trương chỉ vào chỗ trống của tổ thứ hai nói.

Hình Đồng nhìn theo hướng thầy Trương chỉ đi đến. Bạn gái tên Hạ Lam mỉm cười, hai mắt tha thiết mà nhìn cô. Hình Đồng trong lòng ấm áp, nhìn cô ấy mỉm cười. Lúc này tiếng thầy Trương phía sau vang lên, “Đằng sau chỗ ngồi của em là Tiêu Quân Vũ. Em ấy là học sinh xuất sắc nhất ban ta. Thầy đã nói với em ấy cho em mượn vở, sau khi học xong cũng có thể giúp em bổ sung khóa. Có chuyện gì em có thể hỏi em ấy. Đương nhiên cũng có thể thầy cô và các bạn học khác.”

Hình Đồng không biết sao thầy Trương lại trước mặt các bạn khác nói một lần nữa. Lúc này cô đã đi đến chỗ ngồi. Vừa rồi nhìn Hạ Lam mắt cô liếc nhìn một chút người học sinh nam đang ngồi kia. Cậu ấy không có nhìn cô. Ánh mắt cậu ta rũ xuống, lông mi vừa đen vừa dài. Mặt cậu ấy có chút tái nhợt, lại rất đẹp trai. Lông mày đen, mũi cao, môi thể hiện sự sắc sảo. Trong lòng Hình Đồng nhẹ nhàng “Oa” một tiếng.

Cô mới vừa ngồi xuống chỗ trống. Tiếng chuông tự học vang lên. Bên trong phòng học bắt đầu có người đi lại, rộn ràng. Cũng có tốp năm tốp ba đi ra ngoài phòng học.

“Cậu là người Thượng Hải?” Hạ Lam bên cạnh hỏi.

“Tớ từ Bắc Kinh chuyển tới. Tớ không phải người Thượng Hải.” Hình Đồng có chút ngượng ngùng nghiêng đầu nhìn Hạ Lam nói.

“À, vậy sao cậu chuyển tới Thượng Hải?” Hạ Lam đổi thành tiếng phổ thông.

Đoán chừng đây chính là tiếng phổ thông lai Thượng Hải, Hình Đồng nghĩ, rất dễ nghe.” Công việc của ba mẹ tớ điều đến Thượng Hải.”

“Hả, cậu là người Bắc Kinh.”

“Mình là người Vũ Hán. Cấp hai mới chuyển tới Bắc Kinh.”

“Mình muốn đi toilet một chút, cậu có muốn đi cùng không?”

“Được.” Hình Đồng nghĩ mình phải quen thuộc hoàn cảnh, liền đứng dậy theo. Nhìn Hạ Lam từ bên kia đi ra phía sau, cô cũng liền biết vừa đi về phía sau vừa nói. Tiêu Quân Vũ vẫn ngồi ở vị trí của cậu ấy. Thì ra chỉ có một mình cậu ấy ngồi ở dãy cuối phòng học. Cậu ấy mặc trên người áo khoác màu đen.

Chỗ ngồi của Tiêu Quân Vũ phía sau có một khoảng trống rất rộng, chắc là để dễ cho mọi người đi. Lúc Hình Đồng đi phía sau Tiêu Quân Vũ, nhìn thấy một đôi giày làm bằng hợp kim dựng trên tường. Thì ra cậu ấy bị đi chứng bại liệt rất trầm trọng, còn cần đến giày để đi. Cậu ấy ngồi nên không thấy chân của cậu ấy như thế nào. Hình Đồng nghĩ, theo Hạ Lam ra cửa sau.

Buổi sáng tiết 2: Có giờ thể dục. Đây là toàn quốc thống nhất. Hình Đồng theo Hạ Lam cùng đi ra sân thể dục. Hết giờ học thể dục, lúc trở về phòng học, đã nhìn thấy Tiêu Quân Vũ chống một đôi gậy dưới vách, chậm rãi đi tới phía trước các cô. Hình Đồng ngạc nhiên phát hiện cậu ta bị tàn tật nghiêm trọng đến vậy.

Chân trái cậu từ mông đi xuống cũng đã héo rút. Áo khoác đen che phần nửa bên mông bị héo rút. Toàn bộ chân trái gầy rộc rộc. Cậu mang một đôi giày thể thao. Chân trái rũ xuống, đầu ngón chân nhô ra ngoài. Đầu ngón chân cách mặt đất khoảng 10 cm. Đùi phải nhìn thẳng tắp thon dài. Lúc này Hình Đồng mới chú ý tới thì ra vóc dáng Tiêu Quân Vũ rất cao, hơn nữa rất gầy. Cậu ấy cao khoảng 1m80 đi, Hình Đồng nghĩ.

Hình Đồng nhìn cậu kẹp chặt gậy dưới nách, gậy hơi nghiêng ra phía ngoài. Hai tay cậu cầm gậy đưa ra phía trước, đùi phải đi một bước. Lại nhấc gậy lên một bước, đùi phải lại tiến lên một bước. Chân trái bởi vì thân thể chuyển động mà đứng đưa, rõ ràng hoàn toàn không bị khống chế. Cậu đi không nhanh, cũng rất vững. Rất nhiều bạn học từ hai bên vượt lên trước cậu. Mà cậu hoàn toàn không để ý chỉ nhìn đường, có một thứ gì trầm tĩnh không nói ra được.

Trong lòng Hình Đồng lòng đột nhiên có chút khó chịu. Không biết vì sao, cô không muốn giống như các bạn học khác vượt lên trên Tiêu Quân Vũ. Cô kéo Hạ Lam, chỉ ra một dây cây ngoài cửa sổ hàng lang hỏi, “Đó là cây gì?”

“Đó là hoa ngọc lan. Hai năm trước mới vừa được chọn là hoa đại diện cho Thượng Hải. Mùa xuân nở hoa, rất đẹp. Đáng tiếc bây giờ đã rụng.

“Mọi người vì sao chọn hoa ngọc lan?”

“Hình như là bởi vì nó ở khí hậu Thượng Hải nở hoa đặc biệt sớm. Trước tiết thanh minh, thậm chí vào tháng hai đầu xuân, nó đã nở hoa rồi. Nó hoa là màu trắng, nó lớn như vậy.” Hạ Lam lấy tay so với chén đựng nước trong nhà. “Hơn nữa lúc nó nở hoa, mỗi đóa đều hướng lên. Tuyên truyền nói nó tượng trưng cho dẫn đầu, tinh thần hăng hái hướng lên, vì thế chọn nó.”

“À. Còn ở Vũ Hán là hoa mai. Trước khi tớ rời khỏi Vũ Hán một năm. Từ xưa Hồ Bắc là quê nhà của hoa mai, hoa mai còn có vẻ kiêu ngạo, khí chất mạnh mẽ, vì thế chọn nó.”

“Còn Bắc Kinh?”

“Bắc Kinh là hoa hồng và hoa cúc. Cũng là hai năm trước được chọn.”

“Tối giờ học. Chúng ta trở về phòng học đi.”

Lúc Hình Đồng và Hạ Lam trở lại phòng học, Tiêu Quân Vũ đã ngồi ở vị trí của cậu. Như trước cậu để gậy dựa trên tường, Hình Đồng nghĩ vì sao cậu không để gậy trên ghế hoặc dưới hộp tủ bàn? Là sợ có người bước đi không cẩn thận trượt chân, rất phiền phức!

Hôm đó Hình Đồng biết thêm mấy người bạn nữ, đều là Hạ Lam giới thiệu trong giờ học. Các bạn trong lớp đều nói giọng Thượng Hải, chỉ lúc cùng nói với cô mới đổi thành tiếng phổ thông. Giọng Thượng Hải Hình Đồng không quen nghe, vì thế lúc Hạ Lam giới thiệu cô, cô chỉ cười, nói “Chào bạn” mà thôi. Hình như mấy bạn gái kia đối với cô không quá thích. Nhưng thật ra Hình Đồng cảm thấy không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 2: Học thêm (1)

Lúc tan học, Hình Đồng nhỏ giọng nói với Hạ Lam, “Cậu đi về trước đi, dù sao chúng ta cũng không cùng đường. Tớ hỏi mượn tập của Tiêu Quân Vũ.” Suốt ngày cô và Hạ Lam nói về nhà ở đâu, trong nhà có mấy người loại tình hình cơ bản đều đã rất rõ ràng.

Tan học, tất cả mọi người về rất nhanh. Trong phòng học chỉ còn lại Tiêu Quân Vũ và Phương Hình Đồng. Hình Đồng xoay người, nhìn Tiêu Quân Vũ nói, “Cám ơn cậu.” Đây là câu nói đầu tiên giữa cô và Tiêu Quân Vũ. Rất nhiều năm sau cô vẫn nhớ rất rõ.

Tiêu Quân Vũ đưa mắt nhìn cô. Lần đầu tiên Hình Đồng nhìn thẳng vào mắt của cậu. Ánh mắt của cậu rất đẹp, hẹp dài sâu xa. Ánh mắt của cậu rất ôn hòa. “Không cần cảm ơn.” Cậu ấy nói tiếng phổ thông mang âm điệu Thượng Hải. “Cậu muốn môn nào đầu tiên?”

“Ngữ văn đi.” Hình Đồng nói.

Quân Vũ lấy ra cuốn vở ghi chép. “Cậu muốn nghe giảng một chút trước hay là muốn đọc qua trước, để tớ chỉ?”

“Đầu tiên đêm nay mình về chép lại bài đã. Ngày mai hỏi lại cậu vấn đề. Nếu như cậu giảng toàn bộ, thì mất quá nhiều thời gian của cậu.”

Quân Vũ có chút bất ngờ. Hai ngày trước thầy Trương nói cho cậu biết một người bạn học mới muốn chuyển tới lớp, vì học muộn mất ba tuần nên, muốn cậu cho mượn vở và giúp dạy thêm những bài thiếu đó. Bởi vì thế có thể về nhà trễ một chút, Quân Vũ liền nói với mẹ. Mẹ cậu không vui lắm, “Chuyển đến trường như vậy có tám mươi phần trăm là nhờ quan hệ trong nhà. Phần lớn những đứa trẻ như vậy học tập không giỏi. Con không nên lãng phí quá nhiều thời gian.” Quân Vũ nói, “Thầy Trương đối với con rất tốt. Con chỉ giúp đỡ cậu ấy một chút thôi.”

Lúc Quân Vũ đồng ý với thầy Trương, cũng không biết người chuyển tới là nữ sinh. Sáng sớm hôm nay, lúc thầy Trương giới thiệu, Quân Vũ cũng ngẩng đầu liếc mắt nhìn. Là một cô gái rất xinh đẹp. Không phải loại cướp đoạt hồn phách, mà là loại điềm tĩnh tự nhiên làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Cô buộc tóc đuôi ngựa, trán rất cao, cả người có thần thái phấn khởi. Đôi mắt của cô ấy vừa sáng vừa lớn, giống như có thể nói. Lông mi dài, lộ ra đôi mắt rất sáng. Lúc thầy Trương giới thiệu, cô ấy nhìn quanh phòng học, một đôi mắt trong như nước. Thầy Trương giới thiệu xong. Vốn tưởng rằng cô ấy sẽ nói đôi lời. Thế nhưng cô không nói, chỉ có khuôn mặt hơi có chút hồng. Sau đó, cô liền nở nụ cười. Cô cười lên rất hồn nhiên ngay thơ, nụ cười vui vẻ, trên gương mặt lộ ra hai lúm đồng tiền rất sâu. Quân Vũ nghĩ toàn bộ phòng học giống như đột nhiên sáng lên. Cả phòng rực rỡ hay là hình dung cái này đi, cậu trầm nghĩ.

Thầy Trương cho Hình Đồng ngồi cùng Hạ Lam, việc này Quân Vũ không hề ngạc nhiên. Ban 5 lớp mười một tổng cộng có 48 học sinh, 23 nữ sinh, 25 nam sinh. Nam nữ không thân nên không ngồi cùng. Vì thế còn dư một nữ sinh ngồi một mình chính là Hạ Lam, còn nam sinh thì chính là cậu.

Trong phòng học có bốn tổ bàn. Trong đó tổ đầu, ba, bốn đều có 6 bàn, tổ thứ hai có 7 bàn. Ở tổ thứ hai, Hạ Lam ngồi ở hàng thứ 6 bên phải. Quân Vũ ngồi dãy thứ 7 bên trái. Sờ đi 8 tổ nhỏ, mỗi tổ đều là 6 học sinh.

Phương Đồng đi tới chỗ trống trước mặt cậu, lúc thầy Trương gọi tên cậu, nhắc tới chuyện học thêm. Quân Vũ rũ mắt xuống. Cô ấy vừa ngồi xuống, đã tới giờ tự học. Quân Vũ nghe cô nói với Hạ Lam bản thân từ Bắc Kinh chuyển đến, không phải người Thượng Hải, là người Vũ Hán.

Quân Vũ không thể ngồi quá lâu. Một tư thế quá lâu, cho dù là ngồi, hông, lưng, mông, và chân của cậu sẽ chịu không nổi. Bởi vì mông trái héo rút, chỗ ngồi của cậu có một miếng lót mềm. Băng ghế cùng với các học sinh có chút khác nhau, ghế ngồi của cậu có tay vịn, dùng để giúp giữ cân bằng, cũng giảm bớt sức lực của lưng. Bình thường trong mỗi giờ học, cậu đều hoạt động một chút. Cho dù không đi toilet, cậu cũng sẽ đỡ bàn đứng một chút, thay đổi tư thế khiến cơ thể thả lỏng.

Hôm nay giờ tự học, Phương Hình Đồng và Hạ Lam đi qua bên cạnh cậu, sau đó đi ra cửa sau. Quân Vũ ngồi tại chỗ tay xoa chân trái héo rút. Đột nhiên cậu không muốn đỡ bàn đứng lên nghỉ ngơi. Vì sao? Lẽ nào bởi vì bạn mới chuyển trường? Mắc phải di chứng bại liệt đã chục năm, đã sớm hình thành thói quen mình là người tàn tật, thói quen bị mọi người dùng ánh mắt khác thường, vì sao ngày hôm nay đột nhiên chú ý? Để ý thì thế nào? Sớm muộn gì cũng sẽ thấy, cũng sẽ lại kinh ngạc, đồng tình, hồ hững, hoặc và vân vân đi. Quân Vũ trong lòng cười khổ một cái. Vẫn nên làm gì đi thì làm đó đi!

Bây giờ nghe Hình Đồng chọn ngữ văn, Quân Vũ lấy ra vở ghi Ngữ Văn đưa cho cô.

“Tớ có thể mượn bài tập Ngữ Văn của cậu không?”

Quân Vũ lấy ra thêm sách bài tập cho cô.

“Cảm ơn cậu.” Hình Đồng đem sách bài tập và vở ghi bỏ vào cặp của cô.

“Nhà cậu ở đâu?”

Quân Vũ sững sốt, “Đường Liễu Lâm”

“Chúng ta ở rất gần. Tớ ở đường Phong Lâm.” Hình Đồng đứng lên, thấy Tiêu Quân Vũ không nhúc nhích ngồi tại chỗ.

“Cậu không về nhà sao.”

“Cậu đi trước đi.”

“Chúng ta cùng đi”

“Tớ đi rất chậm, cậu đi trước đi.”

“Không sao, tớ cũng đi rất chậm.”

“Nói thật, cậu đi trước đi.”

“Thật ra tớ muốn hỏi cậu vài vấn đề. Tớ không muốn cậu ở lại quá lâu. Chúng ta trao đổi trên đường có chịu không?” Hình Đồng nói xong liền đi tới phía sau Tiêu Quân Vũ, lấy đôi gậy dựa trên tường, chờ cậu đứng dậy.

Quân Vũ ngây ngẩn cả người. Trước đây cậu đem đôi gậy đặt dưới bàn mình. Thế nhưng lần thứ hai có nam học sinh chạy giẫm vấp vào đầu gậy nhô ra trượt ngã, mặc dù không có người nói gì, nhưng cậu vẫn kiên trì đem đôi gậy dựa vào tường. Sau tường và bàn học của cậu có tới hai mét. Mỗi lần cậu đem gậy để xong lại tập tễnh, từ phía sau nhảy lên bàn học phía trước, hoặc là từ bàn học nhảy đến tường. Vừa rồi cậu từ chối Phương Hình Đồng cùng đi, một nguyên nhân là cậu đi chậm, còn nguyên nhân khác là cậu không muốn cả nhắc trước mặt cô.

Cậu nhìn về phía Hình Đồng. Cô cũng nhìn cậu. Ánh mắt cô giống như một hồ nước, trong suốt thấy đáy. Mặt của cô trong sáng như thủy tinh, trong suốt hơn người. Mắt của cô màu nâu ấm áp, trên mặt không có một tia khác thường. Không có tò mò, không có đồng tình, không có ghét bỏ, không có gì cả.

Quân Vũ có chút nghi hoặc. Cậu chưa từng thấy qua ánh mắt như thế. Dường như ở trong mắt cô, mình và người bình thường như nhau.

Thấy cậu nhìn mình không nói lời nào, Hình Đồng có chút khẩn trương. Cô cười che giấu, “Tớ hỏi cậu những việc này, cậu sẽ không cười tớ ngốc chứ?”

Đây là lần thứ hai cậu thấy cô cười như vậy. Cô cười đến mắt cong cong, má lúm đồng tiền rất sâu. Nụ cười kia thuần khiết như vậy, thuần khiết như giọt nước, thuần khiết như thiên sứ. Ma xui quỷ khiến, Quân Vũ đem cặp sách lên lưng, chống bàn đứng lên. Hình Đồng đưa cho cậu cặp gậy, cậu nhận lấy, nói tiếng cảm ơn, bắt đầu đi ra ngoài phòng học. Phương Hình Đồng đi theo sau lưng cậu.

Ra khỏi phòng học hai người đi song song. Phương Hình Đồng bắt đầu hỏi một vài vấn đề, chủ yếu là các đặc điểm thầy dạy trên lớp và các quy luật lớp học và vân vân. Quân Vũ trả lời từng cái. Ánh mắt của cậu một mực nhìn đường, sợ dĩ cậu rất ít nhìn đi chỗ khác là vì Phương Hình Đồng bên phải. Cảm giác cô đang nhìn mình.

Đúng vậy, dọc theo đường đi, phần lớn thời gian Hình Đồng đều nhìn Tiêu Quân Vũ. Nhìn nghiêng cậu ấy rất đẹp, nhìn trực diện cũng đẹp, dáng dấp thật là anh tuấn. Trong lòng cô nghĩ, ngoài miệng còn nghiêm túc hỏi vấn đề.

Hình Đồng từ nhỏ rất thích cái đẹp. Tuy nói trong lòng thích cái đẹp, mọi người đều có, nhưng Hình Đồng còn so với người bình thường càng thêm thích,

nhiet tinh yêu thích. Bất kể là người, là vật, là cảnh, chỉ cần đẹp, cô liền hai mắt tỏa ánh sáng, ngạc nhiên khen ngợi liên tục, thích đến không được. Cô mua đồ rất nhiều mà mẹ cô toàn nói là thứ vô dụng. Mẹ nói cô. Cô nói, “Tại sao lại không có tác dụng? Chúng nó xinh đẹp như vậy, con nhìn chúng liền vui vẻ. Khiến con vui vẻ, đó chính là tác dụng của nó!”

Phuong Hinh Đồng và Tiêu Quân Vũ thực sự ở rất gần. Cách trường học cũng không xa. Bởi vì chỉ hai năm, lúc Phuong Thanh Sơn và Vương Mạn Ngọc mướn nhà, đặc biệt chọn đường Phong Lâm gần trường trung học Thục Đán. Hinh Đồng từ nhà đi tới trường học, cũng chỉ mất vài phút.

Nhà Quân Vũ chọn ở đường Liễu Lâm, cũng là tiện để cho cậu đến trường. Thông thường cậu phải đi hai mươi phút. Trời mưa xuống thì lâu hơn một chút. Nhà cậu vốn có thể cách trường học gần hơn một chút. Thế nhưng, chân Quân Vũ mỗi ngày cần rèn luyện. Bác sĩ đề nghị mỗi lần đi không nên quá 30 phút, sợ đi Tiêu Giang Thành và Tần Như Vận chọn đường Liễu Lâm là vì nơi này có rất nhiều nhà ở.

Trường trung học Phục Đán đang mở đường lớn hơn. Hai người đi dọc theo đường lớn, vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh thì đến đầu đường Liễu Lâm. Mới đây đã đến? Từ trước tới giờ Quân Vũ không nghĩ đường về nhà đi nhanh như vậy.

“Tớ rẽ phải từ nơi này.” Cậu nói với Phuong Hinh Đồng.

“Tớ còn hai đầu đường, rẽ trái.”

“Tạm biệt.”

“Ngày mai gặp.”

Phuong Hinh Đồng tiếp tục đi về phía trước. Quân Vũ quẹo phải về nhà. Trong ký ức của cậu đây là lần đầu tiên tan học cậu và bạn cùng đi về nhà. Nghe cô hỏi vấn đề, cô hẳn là rất thông minh. Đáng về cô khi cười, làm cho người khác cảm thấy rất thoải mái. Vừa đi cô vừa nhìn chăm chăm khuôn mặt của cậu, trên mặt cậu có cái gì không đúng sao, về đến nhà Quân Vũ lập tức đi vào toilet soi gương, không có gì cả mà.

Sáng sớm thứ ba, lúc Hinh Đồng đi vào phòng học, đã thấy Tiêu Quân Vũ ngồi ở vị trí của cậu. Cô lấy tập và sách trả lại cho cậu.” Cảm ơn. Tớ còn vài vấn đề sau khi tan học sẽ hỏi cậu.”

“Được.” Quân Vũ nhận lấy vở ghi. Phuong Hinh Đồng quay người lại ngồi xuống.

Cả ngày hai người đều không nói lời nào. Vài lần lúc cô truyền bài tập, tư liệu, Hinh Đồng nghiêng nửa người bên trái đưa đồ, cô liếc mắt thật nhanh. Lúc nào Tiêu Quân Vũ cũng dịu dàng mà nhìn cô, nhận lấy. Tất cả yên ắng không có tiếng động.

Tan học. Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Hinh Đồng xoay người sang chỗ khác.

“Ngày hôm nay học cái gì?”

“Số học.”

Quân Vũ đưa cho cô.

Cô bỏ vào túi sách.”Chúng ta đi thôi.”

“Tớ ở trong này giảng cho cậu.”

“Không cần. Trên đường cậu giảng cho mình được rồi. Cậu cũng có thật nhiều bài tập mà.” Hinh Đồng vừa nói vừa lấy đôi gậy dựa vào sau tường của Tiêu Quân Vũ. Quân Vũ không thể làm gì khác hơn là đeo cặp lên lưng chống bàn học đứng lên. Hinh Đồng đem gậy đưa cho cậu. Cậu nói cảm ơn.

Ngày đó trên đường về nhà, Hinh Đồng lấy vở của cô ra. Quân Vũ liếc mắt nhìn, phát hiện vở ghi chép của cô tỉ mỉ, mặt trên còn có rất nhiều ký hiệu và chú giải. Rõ ràng cô rất cẩn thận ghi chép. Cô rất nghiêm chỉnh ghi trang cho những vấn đề, 1,2,3,... ghi chú. Hinh Đồng vừa đi vừa hỏi từng vấn đề. Tiêu Quân Vũ tỉ mỉ trả lời lúc, cô hỏi thêm rất nhiều vấn đề phụ. Quân Vũ nghĩ thì ra cô không chỉ có rất thông minh, học tập cũng rất nghiêm túc.

Lúc đi tới đầu đường Liễu Lâm, Hinh Đồng vẫn chưa hỏi xong. Cô nói cứ tiếp tục đi về nhà cậu đi, cô có thể hỏi tiếp. Quân Vũ suy nghĩ một chút nhà mình cách phía trước không xa, cách đầu đường khoảng 100 m, cũng liền đồng ý. Hôm đó, Hinh Đồng thực sự ở trước nhà Tiêu Quân Vũ hỏi xong tất cả vấn đề mới tạm biệt về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3: Học thêm (2)

Buổi chiều thứ tư lúc tan học, Hinh Đồng nói với Tiêu Quân Vũ số học cô có nhiều vấn đề một chút, ngày hôm nay không mượn vở ghi. Sau đó rất hùng

hồn đeo túi sách lên, cầm đôi gậy phía sau tường của cậu.. Ngày hôm nay hỏi cũng không hỏi, dường như đã sớm nói xong rồi.

Cô đứng ở nơi đó cười nhẹ nhàng , chờ Tiêu Quân Vũ. Mỗi ngày lúc này, Quân Vũ cũng rất mê hoặc mà đứng đây, nhận lấy gậy trong tay cô.

Vì sao? Hôm qua và buổi tối ngày hôm trước, Quân Vũ đều nghĩ vấn đề này. Cậu đã đồng ý thầy Trương kèm thêm cho cô. Ở trong phòng, kèm thêm đối với cô có phải tốt hơn không? Ai biết cô nói không muốn làm mất nhiều thời gian của cậu, yêu cầu trên đường tan học về nhà giảng qua cho cô mấy vấn đề. Cậu là người tàn tật, bước đi tương đối chậm. Ngoại trừ người thân, có người nào nguyện ý theo cậu đi chậm trên đường như vậy? Thế nhưng ở trên mặt cô không có một chút khác thường. Ánh mắt của cô thuần khiết như vậy, mặt của cô hồn nhiên như vậy, thoát nhìn giống như không thêm đề ý cậu tàn tật. Thật vậy chăng? Thực sự sẽ có người hoàn toàn không thêm đề ý?

Ngày đó trên đường về nhà, Hình Đồng giống như mọi ngày, lấy vở ghi ra, tỉ mỉ nghiên cứu, bắt đầu hỏi vấn đề. Kết quả có hai câu, Tiêu Quân Vũ giải thích thế nào, Hình Đồng đều không rõ. Nhìn cô nhũn mày lo lắng, Quân Vũ buột miệng nói ra, “Đến nhà của tớ đi, tớ liệt kê ra nhiều dạng thức giải thích tương đối dễ dàng.” Nói xong bản thân cũng có chút giật mình.

Khi đó đã nhanh đến đầu đường Liễu Lâm, Hình Đồng không nói gì theo Tiêu Quân Vũ đi vào nhà cậu. Quả nhiên, sau khi Quân Vũ dứt khoát đem định lý công thức quan trọng đều liệt kê xuống trên giấy, giảng giải một lần nữa. Phương Hình Đồng lại rất thông minh. Cô rất nhanh thì “A, a” mà gật đầu. Đến cuối cùng, cô nở nụ cười rực rỡ. “Tiêu Quân Vũ, cậu thật là lợi hại nha. Đêm qua tớ nghiên cứu cả đêm cũng không hiểu nổi, vẫn còn dự định đêm nay tiếp tục. Cậu nói mấy câu liền hiểu rõ.”

Quân Vũ nhìn cô. Mắt ngọc mây ngài, cười tươi như hoa. Quân Vũ phát hiện từ sau khi biết Phương Hình Đồng, trong đầu mình thường xuyên hiện lên thành ngữ. Trước đây thành ngữ đối vãn mà nói chỉ là một từ, cậu có thể dễ dàng hiểu ý nghĩa của chúng. Hiện tại thành ngữ rất sinh động, lần đầu tiên cậu có thể cảm nhận được ý nghĩa này.

Hôm đó Hình Đồng ở nhà Tiêu Quân Vũ khoảng ba mươi phút. Trước khi đi, mượn tập tiếng Anh.

Từ nhỏ đến lớn thành tích Hình Đồng luôn tốt. Ở Bắc Kinh lớp 10, trong lớp cô còn là ủy viên học tập kiêm đại biểu lớp Anh ngữ. Tiếng Anh đối với cô là môn cực giỏi. Buổi tối thứ tư, cô xem sách giáo khoa và viết bài gần như đều hiểu, không có nhiều vấn đề. Thứ năm tan học trên đường về nhà, đi không được phân nửa, vấn đề của cô đều đã hỏi xong. Hình Đồng liền muốn trò chuyện chút gì đó.

“Tiêu Quân Vũ, cậu là người ở đâu?”

“Trường Sa.”

“Thật sao?” Hình Đồng lập tức cao hứng, “Hồ Nam Hồ Bắc, chúng ta cũng coi là nửa đồng hương.”

Quân Vũ nghĩ thầm có thể tính như vậy sao?

“Cậu biết không, đồng hương gặp đồng hương, hai mắt rung rung nước mắt.”

Quân Vũ chống gậy tập tễnh đi cẩn thận. Cậu quay đầu liếc mắt nhìn Phương Hình Đồng. Mặt mày cô rạng rỡ , đôi mắt sáng rực như ngôi sao. Nơi nào rung rung nước mắt? Cậu mỉm cười.

“Vậy nhà cậu cũng thích ăn cay?” Hình Đồng vẫn là vẻ mặt tươi cười.

“Ba mẹ tớ thích ăn cay. Những món ăn kích thích tớ không thể ăn quá nhiều.” Quân Vũ lạnh nhạt nói.

“Vậy cậu thích ăn cái gì?”

“Thích ăn cá.”

“Chẳng trách cậu thông minh như vậy.” Từ nhỏ Hình Đồng nghe nói ăn cá sẽ khiến cho con người ngày càng thông minh. Hồ Nam Hồ Bắc nước nhiều cá nhiều, vì thế nhiều người ở đó rất thông minh.” Tớ cũng thích ăn cá. Thích nhất là cá phi lê luộc và cá tráp hấp.” Tớ nghĩ coi như tớ cũng thông minh.

“Thật ra thì tớ thích ăn nhiều thứ lắm. Kể ra thì không hết.” Hình Đồng có chút ngượng ngùng. “Thời gian tớ học tiểu học, cô tớ từng đứng ngay trước mặt mẹ tớ nói, ‘Hình Đồng ăn tốt như vậy, có phải chỉ cần có thức ăn ngon sẽ bị người ta mua chuộc? Hừ!’ Nhớ tới Hình Đồng còn có chút tức giận. ‘Chồng của cô tớ còn tồi tệ hơn. Ông ấy nói mình thích ăn khoai tây chua cay, người Liên Xô đem một núi khoai tây liền có thể mua chuộc mình làm gián điệp.’”

Quân Vũ nhin không được cười lên. Hình Đồng cũng cười theo. Cậu cười lên thật là đẹp, cô nghĩ thầm.

Sau khi nói xong Hình Đồng mặt mày hớn hở lại tiếp tục nói về các món khác mà cô thích ăn.

“Cậu biết không, Mao huyết vương chính tông là dùng tiết vịt, chứ không phải là tiết heo.”

“Ăn Mao Huyết Vương, phải theo thứ tự, ăn các loại thịt trước sau đó ăn rau, miến và vân vân mới ăn ngon, cậu biết không?”

“Dùng bữa với rêu nhất định phải ăn món Hồng Sơn rêu, hay rau Hồng Sơn chiên. Cậu biết không, từ trước món rêu Hồng Sơn ở Hồ Bắc là đặc sản tiến cống cho hoàng đế, đã từng bị đóng cửa vì “ Cung điện vua chúa món ăn phải ngon” Hơn nữa ăn rêu nhất định phải xào cùng với thịt khô thì mới ngon.

Thịt khô phải cắt thành lát mỏng...”

Những thứ này Quân Vũ cũng không biết. Làm sao mà đối với những thứ này cô nghiên cứu như thế, nhiệt tình như thế?

Quân Vũ liên tục nghe, thường xuyên gật đầu. Có một lần cậu thành thật trả lời “Tớ không biết.”

Hình Đồng sùng sốt, lập tức ngừng lại. “Xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?” Quân Vũ hồ đồ.

“Tớ luôn hỏi ‘Cậu biết không?’”. Mẹ tớ bảo không nên. Bà nói như vậy là rất không có lịch sự. Sẽ làm người khác khó chịu. Giống như người ta so với tớ ít thông minh hơn. Thật ra tớ không có ý đồ nha. Tớ cũng không biết lúc nào thì tớ nói ‘Cậu biết không.’”

Quân Vũ có chút kinh ngạc quay đầu liếc mắt nhìn Phương Hình Đồng. Thấy vẻ mặt cô thành thật, có chút ủy khuất.

“Tiểu Quân Vũ, cậu biết mình không có ý đồ, đúng không?”

Quân Vũ gật đầu.

“Xem xem, mẹ tớ nói tớ hay nhạy cảm. Nhưng đâu phải ai cũng như vậy đâu? Như vậy sẽ rất mệt!” Được Tiểu Quân Vũ thuyết phục, Hình Đồng lập tức tươi cười rạng rỡ.

Hình Đồng như vậy rất thẳng thắn, thật đáng yêu, giống như đứa trẻ vậy. Trong lòng Quân Vũ suy nghĩ, khóe miệng bên môi cũng lộ ra ý cười.

Hôm đó, Hình Đồng vẫn chưa giới thiệu hết mấy món cô thích ăn thì đã đến đầu đường Liễu Lâm. Hai người nói tạm biệt, rồi tự về nhà.

Thứ sáu tan học, Quân Vũ đã theo thói quen, trực tiếp nhận lấy giấy Phương Hình Đồng đưa tới, nói tiếng cảm ơn, ra khỏi phòng học.

Đọc theo đường đi Hình Đồng hỏi nhiều vấn đề hóa học trong tập. Hóa học cũng là môn học tốt của cô, vì thế cũng không có nhiều vấn đề rắc rối.

Tại điểm giao nhau của đường lớn Giải phóng và đường Quát Lâm có một bưu điện. Bình thường mỗi ngày đều đi qua. Ngày hôm nay lúc , Hình Đồng đột nhiên nói, “Ngày hôm nay thứ sáu, tớ muốn mua báo, chúng ta cùng nhau vào trong xem một chút, được không?”

Quân Vũ nhìn trước cửa bưu điện bậc tam cấp, có chút do dự, “Tớ chờ cậu.”

“Cùng nhau xem đi. Tớ có thể phải nhìn nửa ngày. Cậu chờ tớ, tớ cảm thấy áp lực rất lớn.”

Quân Vũ nhìn đôi mắt to trong suốt với vẻ tha thiết kỳ vọng của Phương Hình Đồng. Cậu không biết làm sao mà nói không, đành không thể làm gì hơn mà gật đầu. Phương Hình Đồng lập tức vui vẻ ra mặt. Nụ cười thoải mái với lúm đồng tiền rất sâu trên má làm cho người khác không khỏi rung động.

Bậc thang cũng không cao. Quân Vũ cẩn thận chống gậy đi tập tễnh từng bậc mà lên Phương Hình Đồng ở một bên phấn khởi nói, “Cậu có nhìn thấy không 《châm chọc cùng hài hước》? đọc rất hay. Mỗi cuối tuần nào tớ cũng mua.

Quân Vũ nhớ kỹ trước đây cậu cũng thường xuyên xem báo. Nhưng cậu chưa bao giờ thấy cuốn tạp chí này. Cậu lắc đầu.

“Cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng xem qua sao?” Hình Đồng tròn to hai mắt, vẻ mặt như nói cậu tổn thất quá lớn.

Đôi mắt của cô thật là lớn. Trùng lên càng làm cho người khác ngạc nhiên. Mà dù như thế nào đều là cực kỳ xinh đẹp. Quân Vũ lại gật đầu.

Hình Đồng thở dài một tiếng. Một giây kế tiếp gương mặt cô lại mừng rỡ. “Chỉ có điều, từ hôm nay về sau cậu sẽ được xem. Phải học bù thật tốt, cùng học với Tiểu Quân Vũ.

Nghe giọng cô mang ý trêu chọc, giống như những người bạn thân với nhau, Quân Vũ giật mình. Không có người nào gọi cậu như vậy, không có người nào dùng giọng điệu nói chuyện với cậu như vậy.

Hình Đồng mua cuốn 《châm chọc và hài hước》, đồng thời hỏi gần đây hai quyển 《liều ninh thanh niên》 và 《độc giả trích văn》 đã ra chưa.

Hôm đó trên nửa đoạn đường sau, Quân Vũ đã biết 《châm chọc cùng hài hước》 là một quyển gồm 16 trang, thứ sáu mỗi tuần xuất bản. Phía trên có truyện cười, manga và còn có nói chuyện châm chọc. Hình Đồng thích nhất là xem chuyên mục manga nước ngoài. Mỗi khi cầm tờ báo trên tay, cô lại xem chuyên mục đó trước. Ngày hôm nay cũng vậy, lật tới chuyên mục đó vừa nhìn liền thấy vui. Sau đó nói, “Cậu xem, cậu xem thật là đáng yêu quá nhỉ!” Đưa tờ báo lên trước mắt Quân Vũ.

Quân Vũ không thể làm gì khác hơn là chống gậy đứng lại. Cậu nhìn nơi mà Hình Đồng chỉ trong tờ báo. Là manga sáu ô, trên dưới có hai hàng, mỗi hàng ba ô. Ô thứ nhất vẽ một bé trai ở trong phòng bị té lộn mèo một cái. Xung quanh không có ai. Ô thứ hai cậu ta đứng ở phòng bếp, vẻ mặt ủy khuất, nhìn chung quanh. Ô thứ ba cậu ta đứng ở toilet, vẻ mặt như trước. Ô thứ tư cậu ta đang lên cầu thang, ngửa mặt về phía trước, lại thêm khăn ướt. Ô thứ năm cậu ta đứng ở trước cửa thư phòng, nhìn vào trong, vẻ mặt thất vọng. Ô thứ sáu cậu ta ở trong phòng ngủ, gào khóc. Một tay lôi kéo mẹ, một tay ra dấu, như nói với mẹ vừa rồi té ngã rất đau đớn và ủy khuất. Người mẹ khom xuống vẻ mặt lo lắng và thương tiếc, đang an ủi cậu ta.

“Ha ha, cậu xem cậu ta. Té ngã, nhăn nhó nửa ngày cũng không khóc, đi khắp nơi tìm mẹ. Tìm được mẹ mới bắt đầu khóc. Rất đáng yêu!” Hình Đồng vô tâm cười.

Quân Vũ nghĩ manga rất có ý nghĩa. Tình tiết đời sống về rất khá. Tranh vẽ rất sinh động. Rất ít truyện nào đem về mặt của đứa trẻ thông khổ, ủy khuất, cấp thiết, thất vọng đều biểu đạt được như vậy. Cậu không biết làm sao mà Phương Hình Đồng lại có thể cười đến như vậy? Cười được như vậy? Cô có thể là mười sáu tuổi sao? Thật là khó khi vẫn giữ được nét ngây thơ chất phác như vậy. Quân Vũ nghĩ cô cười rất có sức hút, trong lòng không khỏi ấm áp.

Hôm đó thời gian còn lại, Quân Vũ đã biết 《liêu ninh thanh niên》 và 《độc giả trích văn》 cũng là tạp chí mỗi kỳ Phương Hình Đồng nhất định sẽ mua. 《liêu ninh thanh niên》 là nửa tháng thì xuất bản, 《độc giả trích văn》 là tạp chí xuất bản hàng tháng. Phương Hình Đồng liền phát biểu “Cao kiến” của mình về các loại tạp chí. Lúc cô nói vẫn chưa thỏa mãn thì đã đến đầu đường Liễu Lâm” Thật nhanh, đã đến rồi. Ngày mai gặp.”

Lúc đó thứ bảy vẫn còn phải đi học. Lúc tan học Hình Đồng mượn tập vật lí của Tiêu Quân Vũ. Ngày thứ 2, thứ 3, thứ 4 Hình Đồng đều hỏi về vật lí. Mỗi ngày đều đi về nhà Tiêu Quân Vũ. Thứ ba hai người hoàn quên mất thời gian, lúc đi từ nhà Tiêu Quân Vũ ra vừa lúc gặp Tần Như Vận tan sở trở về. Cô kêu một tiếng “Bác gái” nhân lúc mọi người không nhìn kỹ liền vội vã trở về.

Ba ngày liền, Tiêu Quân Vũ trên đường giảng bài, ở nhà viết lên giấy. Hình Đồng vẫn không hiểu, cậu liền nói lại từ đầu một lần nữa. Không hề có một chút bức bối. Đến thứ tư, Hình Đồng vẫn là chỗ hiểu chỗ không. Tiêu Quân Vũ nói ngày mai sẽ giảng cho cậu. Hình Đồng nói, không cần đâu. Mình đã hiểu một chút. Vật lý không phải khóa thiếu. Sau đó liền mượn tập sinh học, nói tạm biệt rồi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 4: Đấu bóng rổ

Thứ năm có trận bóng rổ. Lớp 11 Trường trung học Phục Đán có 6 ban, ban 1 và ban 2 là khoa văn, 3,4,5,6 là ban khoa học tự nhiên. Quả thật không hề phân ban giỏi hay dở, nhưng không biết tại sao, ban 5 và ban 6 thực lực đặc biệt mạnh, lại tương xứng, kết quả là thành hai ban đối đầu, việc gì cũng so với nhau. So về thành tích -- hạng lớp, trước 10 tên, trước 20 tên ban cậu mấy người, ban mình mấy người; số học, vật lý, hóa học, tiếng Anh, ngữ văn chờ thi đua, ban cậu được khen thưởng mấy người, một, hai, ba, ban mình mấy người; so về thể dục -- bóng rổ, túc cầu, bóng bàn, cầu lông, tất cả các loại về bóng ai thua ai thắng; chạy cự li dài ban người nào ưu tú hơn; so về trong giờ học thể dục; so về danh dự của đội; . . Nói chung những gì có thể so sánh đều đem ra so sánh. Đương nhiên là có một khối lớp mười từ trung học cơ sở đi lên không ít bạn tốt phải chia vào hai bang. Bình thường đều rất tốt. Chỉ khi nào người của hai ban so sánh hơn nhau cái gì, liên quan đến vinh dự tập thể, tình cảm cá nhân, tình nghĩa bạn bè liền bị bỏ đi. Dù sao cũng là “Trận đấu đầu tiên, tình hữu nghị của hai bang.”

Đúng mỗi học kỳ trường học đều có trận thi đấu bóng rổ. Học kỳ này cuộc so tài đầu tiên giữa ban 5 với ban 6. Hình Đồng thấy vừa đúng vào hai ngày cuối tuần, nhưng là mỗi ban có 5 thành viên. Hơn nữa Hạ Lam nói cho cô biết là lần đầu tiên trong lịch sử ban 5 đấu với ban 6, cho nên cậu ấy rất háo hức. Nghĩ rằng cuộc tranh tài này nhất định phải đi để cổ vũ làm động lực cho các bạn nam cố gắng chiến đấu. Nếu thắng được ban 6 mà cho dù không giành giải quán quân cũng làm người ta vui mừng?

Hôm đó trận đấu bắt đầu vào lúc 3 giờ chiều. 2 h 45 hết giờ học, mọi người liền cùng nhau ra sân bóng. Tiêu Quân Vũ ngồi ở vị trí của cậu, đang xem quyền sách cầm trên tay.

Hình Đồng quay đầu lại nhìn cậu, hình như cậu không có ý định muốn đi xem trận bóng, liền xoay người, ngồi đối mặt với cậu.

Quân Vũ ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, không nói lời nào.

Hình Đồng mở miệng trước, “Chúng ta cùng đi xem bóng đi.”

“Một mình cậu đi thôi, tớ đọc sách một lát.” Quân Vũ bình tĩnh nhìn Phương Hình Đồng.

“Đi xem đi, nhất định sẽ rất vui.”

“Cậu đi đi.”

Hình Đồng biết bởi vì cậu đi đứng bất tiện, nên không tham gia các hoạt động tập thể, đặc biệt là những hoạt động liên quan đến thể thao. Trong lòng cô có chút chua xót. Cô nghĩ đối với cậu như vậy là không tốt. Cậu nhất định là phải đi ra ngoài, chứ không nên phong bế bản thân mình. Cô biết lần đầu tiên sẽ không dễ dàng, nhưng lại thực sự không muốn nhìn một mình cậu ngồi tĩnh mịch ở bên trong lớp học, cho nên tiếp tục khuyên cậu.

“Đối với ban 6 lớp chúng ta rất vất vả và có cơ hội giáo huấn bọn họ, gặp phải rất nhiều khó khăn.”

“Tớ muốn đọc sách.” Cậu vẫn như vậy không thay đổi.

“Đâu phải mỗi ngày đều có trận đấu. Đọc sách lúc nào mà không xem được?”

Quân Vũ nhìn Phương Hình Đồng, mím môi, không nói gì.

“Tớ muốn coi trận đấu, cậu cứ coi như theo tớ đi có được không?” Hình Đồng bắt đầu nhỏ giọng cầu xin cậu.

“Tự cậu đi đi.” Cậu cười khỏ một tiếng, cúi đầu, không nhìn cô.

Hình Đồng nhất thời không biết nói gì nữa, hai người liền yên tĩnh trở lại. Một lát sau, cô nghe Tiêu Quân Vũ nói, “Cậu mau đi đi, trận bóng sắp bắt đầu rồi.”

Hình Đồng chẳng biết thế nào lại cảm thấy hơi tức giận, lại rất thất vọng

“Cậu là người gì mà một chút vinh dự của tập thể cũng không để ý vậy?” Cô buột miệng nói ra.

Quân Vũ vẫn cúi đầu không lên tiếng.

“Cậu. . .”

“Tớ đi thì có thể làm gì?” Cậu đột nhiên ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi. Trong đôi mắt dịu dàng chợt lóe lên chút ánh sáng.

“Chúng ta có thể làm đội cổ động viên, cố gắng hô lên cũng là sự hỗ trợ mà.”

Cậu lại không lên tiếng, cúi đầu nhìn tay của mình.

Hình Đồng thấy lòng mi dài của cậu đang nhẹ nhàng run run, trong đôi giống như có chút sương mù. Lòng của cô căng thẳng, trong lòng có chút lo sợ. Có phải cô quá đáng lắm không? Cậu không muốn, cô không nên ép buộc cậu như thế. Cô làm như vậy, quả thật là ép buộc.

Ánh mắt Hình Đồng rũ xuống, nhìn về phía bàn bọn họ. Không biết lúc nào Tiêu Quân Vũ đã buông sách xuống, đặt đôi tay lên bàn, nắm tay lại. Không biết có phải ảo giác của cô hay không, tay cậu hơi run. Trong lòng cô đau nhói, chậm rãi vờn hai tay, đặt lên trên tay cậu. Tay của Tiêu Quân Vũ rất lớn, ngón tay thon dài, Tay của Hình Đồng lại rất nhỏ. Tay cậu hơi lạnh. lúc Hình Đồng để tay lên, tay cậu rõ ràng run lên một cái. Hình Đồng không rút tay ra, cậu cũng không động đậy.

Bọn họ ngồi ở chỗ này không biết biết bao lâu, có lẽ chỉ có một hai phút, mà khiến Hình Đồng cảm thấy rất lâu. Lòng của cô có chút tê dại mà đau nhói. Cô đã làm cho Tiêu Quân Vũ cảm thấy khó sở.”Vậy để lần sau đi”, cô nói.

Quân Vũ ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu không thấy đáy.

“Lần sau chúng ta cùng đi.”

Coi như Hình Đồng bỏ qua cho mình, trong đầu đột nhiên nảy ra một chủ ý. Cô nhìn Tiêu Quân Vũ, khẽ cười nói, “Nếu như cậu theo mình xem 10 phút, mình liền hát một bài cho cậu nghe. Hát một bài cùng lắm vài phút? Có rất ít người được nghe mình hát nhé!”

Quân Vũ ngẩn ra, sắc mặt hiện lên vẻ khó tin và như khó nói lên được. Cậu nhìn vào ánh mắt của Phương Hình Đồng, “Thật sự?”

Lập tức về mặt Hình Đồng tràn đầy vui mừng, “Đương nhiên, mình Phương Hình Đồng có lúc nào nói mà không giữ lời!”

Quân Vũ cứ nhìn Phương Hình Đồng như vậy, về mặt đầy phức tạp.

Hình Đồng đứng dậy, lấy gậy cho cậu, chờ Tiêu Quân Vũ chống bàn đứng lên, đem gậy đưa cho cậu. Tiêu Quân Vũ kẹp gậy ở dưới nách, lại liếc nhìn cô một cái, giống như muốn nói cái gì nhưng lại không nói, chậm rãi đi ra ngoài phòng học.

Hai người đi đến sân bóng, trận đấu đã bắt đầu rồi. Mấy người cùng lớp bên sân bóng nhìn thấy Tiêu Quân Vũ, đều kinh ngạc. Hình Đồng biết chắc vì cậu không bao giờ tham gia các loại hoạt động này. Cậu cúi đầu nhìn xuống đất chậm rãi đi tới bên sân bóng nơi mà có rất nhiều nam sinh đang đứng.

Hình Đồng chạy nhanh khỏi sân bóng đến phòng bộ môn mượn một cái ghế. Tiêu Quân Vũ cười dịu dàng, thấp giọng nói “Cám ơn”, sau đó chậm rãi ngồi xuống. Hình Đồng nhận lấy đôi gậy của cậu, để gậy lên mặt đất. Nhìn hai tay cậu chống chỗ ngồi để giữ cân đối, nhìn về bên trong phía sân bóng.

Hình Đồng cười nhợt nhạt, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói, “Một lát nữa tớ đến tìm cậu, “ sau đó liền chạy tới bên một nhóm học sinh nữ ở sân đối diện để tìm Hạ Lam.

Trận bóng rất kịch liệt, ban hai bên điểm số rất chặt, luân phiên tăng lên. Bên trên trận đấu mỗi người chân phân nhau chiến đấu, Bên dưới đội cổ động viên cổ vũ từng người, mỗi lần mất điểm đều đầy tiếc nuối.

Hình Đồng là một người vinh dự của đội. Vào trường trung học Thực Đán vẫn chưa tới hai tuần, cô đã hoàn toàn là một thành viên chính trong ban 5. Cô đến bên sân không đầy hai giây liền hòa nhập vào trận đấu. Hình Đồng rất thích sự tự nhiên, bình thường chưa từng nghĩ tới muốn giả bộ làm thực nữ, nhưng không cơ hội gì để la to, hự binh hự khiêu, cho nên vẫn rất thực nữ. Ngày hôm nay cuối cùng cô cũng lộ nguyên hình. Cô đứng ở đó chẳng biết hô nhiều hay ít “Được cầu”, bên ngoài sân làm trọng tài không biết bao nhiêu lần, “Phạm quy” “Ôm banh chạy” “Đụng người rồi” mà kêu. Cô cũng nhìn Tiêu Quân Vũ ở giữa vài lần. Cậu ngồi lẳng lặng nhìn bóng, rồi cùng nói chuyện với mấy bạn hai bên. Có một hai lần Hình Đồng phát hiện cậu đang nhìn

cô, liền nhìn cậu cười cười, sau đó quay đầu tiếp tục nhìn bóng, tiếp tục vỗ tay, tiếp tục la to.

Đội được lúc trận đấu dừng lại nghỉ, giọng nói Hình Đồng giờ đã khàn, tay vỗ cũng có chút đau. Cô nhìn Tiêu Quân Vũ, thấy cậu cũng đang nhìn cô. Cô nghĩ lúc trước nói chỉ xem 10 phút, liền đi tới, nhỏ giọng hỏi cậu, “Đi sao?”

“Không, xem một chút nữa.”

“Tớ thấy đánh bóng rất đẹp mắt.”

“Đúng vậy, đội cổ động viên cũng rất đẹp.” Cậu dịu dàng mà nói như vậy.

Cậu không chỉ đích danh, nữ sinh cô vũ cũng không chỉ có một mình cô. Nhưng không biết tại sao, mặt của Hình Đồng lại đỏ. Cô “Hừ” một tiếng, xoay người rời đi, sau đó chợt nghe thấy tiếng cười của cậu ở đằng sau. Trong lòng Hình Đồng vốn khản trương lúc này mới dịu xuống.

Sau đó Tiêu Quân Vũ thực sự xem hết trận đấu. Ở giữa Hình Đồng nhìn thấy cậu chống ghế đứng lên. Biết cậu không thể ngồi lâu, cần thay đổi tư thế, nhưng vẫn còn có cái gì... giống như không khỏe. Cách sân bóng Hình Đồng nhìn cậu. Phát hiện cậu cũng đang nhìn cô, nhẹ nhàng mà cười, sau đó nhẹ lắc đầu. Không có gì! Hình Đồng có chút kinh ngạc, cũng có chút vui mừng. Cậu ấy đọc được suy nghĩ của cô chẳng, mà cô cũng có thể đọc được suy nghĩ của cậu. Cái này có phải gọi là thần giao cách cảm? Hình Đồng quay đi chợt nở nụ cười rục rịch. Quay đầu lại tiếp tục xem bóng.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 5: Hát một bài hát

Trận đấu cuối ban 5 xui xẻo thua 2 hiệp nên đã bại trận. Mặc dù Hình Đồng có chút thất vọng, nhưng vì Tiêu Quân Vũ lần đầu tiên chịu đến xem bóng, còn xem đến khi trận bóng kết thúc, cô có cảm giác rất thành tựu, thật cao hứng, cũng không thể vì thua trận mà đau lòng.

Hôm đó trên đường tan học về nhà, Hình Đồng hỏi hai vấn đề trong vở sinh học, sau đó bắt đầu nói chuyện trời đất. Tiêu Quân Vũ vẫn là cẩn thận vừa nhìn, vừa chống gậy đi chậm rãi từng bước một. Hình Đồng đột nhiên phát hiện này đến giờ cậu không nói gì, liền hỏi, “Cậu đang suy nghĩ gì thế?”

Cậu không ngắt đầu, chỉ hỏi, “Cậu chừng nào thì hát?”

“A? Hát thật sao?” Ánh mắt của Hình Đồng tròn to, trong lòng có chút hoảng.

“Cậu nói không giữ lời sao?” Quân Vũ nhìn về phía cô, có chút buồn cười.

“Đùa gì thế, Phương Hình Đồng tớ từ trước tới giờ nói là giữ lời. Chỉ là tớ hát, cậu dám nghe sao?” Hình Đồng bắt đầu mạnh mẽ.

“Ừ? Tại sao tớ lại không dám nghe?” Quân Vũ quay đầu nhìn cô, vẻ mặt nghi hoặc.

“Bởi vì giọng tớ không hay” Giọng nói của Hình Đồng nhỏ xuống, “Tớ không muốn làm cậu sợ.”

Quân Vũ cười cười.

“Thực sự. Buổi chiều tớ nói có rất ít người được nghe tớ hát, là bởi vì tớ hát rất khó nghe, tớ chưa bao giờ ở trước mặt người khác hát.”

“Được rồi.” Quân Vũ không để mình bị đẩy vòng vòng. Cậu không biết mình có nên tin cô hay không. Chẳng lẽ có người hát khó mà còn lấy điều đó là phần thưởng sao?

“Vậy cậu không được hối hận đó!” Hình Đồng chuẩn bị bất cứ giá nào.

Quân Vũ nở nụ cười, cô sao có thể đáng yêu như vậy? “Tớ không hối hận.”

“Hay là tớ làm cái gì khác có được không, Tiêu Quân Vũ?” Thử một lần nữa xem sao?

“Cậu nói cậu hát.” Hiện tại lòng hiếu kỳ của Tiêu Quân Vũ tăng vọt. Cái gì cũng không chịu đổi.

“Vậy tuần sau mình hát cho cậu nghe.” Kéo dài được bao lâu thì kéo.

“Vì sao phải tuần sau?”

“Mình có thể luyện một chút!”

“Ha ha, một tuần luyện lại giọng?”

A, Tiêu Quân Vũ là một người luôn dịu dàng như ngọc lúc nào lại trở nên khắc khe như thế?

“Bắt buộc phải là ngày hôm nay sao?”

“Cậu nói ngày hôm nay.”

Cô có nói ngày hôm nay sao? Hình Đồng không nhớ rõ. Buổi chiều vì để cho Tiêu Quân Vũ chịu đi xem bóng, cô đã hứa thế nào cũng không rõ.

Từ nhỏ Hình Đồng cũng không phải không thích hát, hát đối với cô như người điếc vậy. Lúc ở trường tiểu học cô tham gia đội vũ đạo và đội bóng bàn. Nhưng chưa từng bị huấn luyện hát chuyên nghiệp. Cô biết giọng hát mình không được tốt, âm cao không thể đi lên, vì thế ngoại trừ trước mặt người nhà, cô chắc chắn sẽ không bêu xấu mình. Ngày hôm nay để có thể để cho Tiêu Quân Vũ xem bóng, dưới tình thế cấp bách, cô lỡ hứa sẽ hát, hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả. Hiện tại chỉ trông cậy vào Tiêu Quân Vũ hiền lành để nói chuyện, sẽ không tính toán. Không nghĩ tới ngày hôm nay cậu lại tính toán chỉ li đến thế. Hừ, hát thì hát, có thể chết người được sao? Cô - Phương Hình Đồng từ trước tới giờ không phải người không giữ lời.

Lúc này Tiêu Quân Vũ kêu cô giữ lời, Hình Đồng cũng không có nói đùa. Từ nhỏ cô là một người rất nghiêm túc, ghét nhất là người không giữ lời hứa. Tiêu Quân Vũ kiên trì, cô cũng đã chuẩn bị đón nhận sự thật dù có ra sao.

“Cậu muốn nghe cái gì?” Hình Đồng lấy ra hết khí thế của mình.

“Oa, cuối cùng đã chịu hát?” Quân Vũ quay đầu, gương mặt nở nụ cười. ngày hôm nay cậu làm sao vậy? Cao hứng đến như vậy? “Hát bài cậu thích đi.” Cuối cùng cậu nhẹ nhàng mà nói.

Hình Đồng làm bộ suy nghĩ một chút, nhưng thật ra là ở trong lòng đang lấy hết dũng khí, “Vây bài thời thơ ấu đi.” Ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Quân Vũ vẫn nghiêng đầu nhìn cô, Hình Đồng có chút ngượng ngùng, nói, “Nhìn phía trước, chuẩn bị bước đi.”

Tiêu Quân Vũ nghe lời mà quay đầu đi, trên mặt còn mang theo cười, chống gậy nghiêm túc bước đi. Hình Đồng cũng liền cúi đầu, một bên ở bên cạnh cậu chậm rãi đi, một bên nhỏ giọng bắt đầu hát lên.

Bên hồ nước có tiếng ve sầu kêu mùa hè

Mùa thu bên sân trường có hồ điệp bay trên cao

Trên bảng đen thầy giáo viết bài liên tục

Cùng đội tan học, cùng đội tan học đội trò chơi lúc nhỏ

Hát một đoạn, Hình Đồng quay đầu liếc nhìn Tiêu Quân Vũ. Cậu cũng không cười, cẩn thận đi đường, trên mặt cũng không có vẻ gì lạ. Nhìn rất bình tĩnh, bình tĩnh lại giống như có vẻ kích động.

Hình Đồng quay đầu trở lại, hát tiếp,

“Bên trong nhóm Phúc lợi cái gì cũng có chỉ là trong túi không có nửa xu

Gia Cát tứ lang và ma quỷ đáng ghét cuộc người nào cướp được thanh bảo kiếm kia

Cậu bé lớp bên cạnh tại sao còn chưa đi qua cửa sổ phía trước mình

Đồ ăn vặt trong miệng truyện tranh trong mối tình đầu trong lòng”

Hát xong đoạn này, Hình Đồng dừng lại, quay đầu nhìn Tiêu Quân Vũ. Không biết có phải ảo giác của cô hay không, cảm thấy ánh mắt của cậu có chút mơ hồ, nhìn không rõ lắm. Cô hát tiếp

“Bao giờ cũng phải chờ tới trước khi ngủ mới biết được bài tập chỉ mới làm được một ít

bao giờ cũng phải chờ tới cuộc thi kết thúc mới biết được nên đọc sách hay không nên đọc sách

Thầy giáo từng thời gian là vàng bạc thời gian không thể mua được bằng tiền

Một ngày lại một ngày một năm rồi lại một năm mơ màng thừa ấu thơ “

Hình Đồng ngẩng đầu nhìn cậu, cậu cũng quay đầu lại nhìn cô. Trong lòng Hình Đồng hoảng hốt, khẩn trương nói “Được rồi, hát xong rồi.”

“Chưa xong“, cậu ấy hôm nay tại sao lại nhất quyết không tha như vậy chứ? Hình Đồng đành phải tiếp tục hát.

Không ai biết vì sao mặt trời lại lặn bên kia núi

không ai có thể rõ cho tớ biết bên kia của ngọn núi có thần tiên ở hay không.

Ít ra trong thời gian này luôn có một người luôn ngẩn người nhìn bầu trời

Tốt như vậy tại sao lại tưởng tượng một tuổi thơ ấu cô đơn

Lần này Hình Đồng không ngừng mà tiếp tục hát

Dưới ánh mặt trời chuồn chuồn bay bay tới ruộng lúa xanh tốt.

Màu nước bút sáp màu và Vạn Hoa Đồng vẽ không ra một dải màu sắc nơi chân trời

Khi nào thì mới có thể giống như các bạn học lớn lên và có gương mặt như Trương Thành. (Không hiểu gì cả huhu)

Hy vọng ngày nghỉ hy vọng ngày mai hy vọng lớn lên

A... Một ngày lại một ngày một năm rồi lại một năm hy vọng lớn lên.

Hát xong rồi, Hình Đồng không nói gì, nhìn Tiêu Quân Vũ. Về mặt của cậu trước sau như một, chỉ là cô nhìn thấy có chút kỳ lạ.

Tiêu Quân Vũ đột nhiên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đem Hình Đồng từ trong ảo tưởng bừng tỉnh. Không biết có phải là ảo giác của cô không, cô cảm giác được vừa rồi cậu đang suy nghĩ gì, muốn nói cái gì đó, nhưng lúc này có lẽ cảm giác được suy nghĩ của mình là đúng nên cậu ấy lắc lắc đầu, đem lời muốn nói nuốt vào trong bụng. Hình Đồng không biết đó là cái gì, nhưng cô hơi thất vọng. Sau đó cô nghe thấy cậu cười nói “Oa, giọng hát không hay, cậu đúng không phải đang khiêm tốn thật!”

Hình Đồng biết trình độ của bản thân, cũng không chờ đợi để được nghe lời khích lệ gì. Trong lòng cô đang suy nghĩ lúc này cậu đang muốn nói cái gì? Vừa nghe lời này cô ngẩng người, nhìn cậu, sương mù trong mắt chậm rãi dâng lên. Sau này cô nghĩ lại vì sao ngày đó cô muốn khóc, có lẽ là cảm thấy tủi thân, cũng cảm thấy mất mặt, hơn nữa trong lòng rất thất vọng. Từ nhỏ đến lớn cô đều lớn lên trong sự khen ngợi của mọi người, bản thân cũng biết cố gắng tránh sở đoản, cho nên chưa từng trải qua chuyện mất mặt. Nhưng mà ngày đó thật sự không còn cách nào khác, cho nên mới đồng ý hát. Vốn dĩ trong lòng đã rất khản trương, lấy hết can đảm để hát, chính bản thân cô cũng không biết đang mong chờ cậu nói cái gì. Nhưng lại nghe được lời cười nhạo của cậu, nước mắt trên mặt Hình Đồng không nhịn được nữa cô chỉ cảm thấy vừa xấu hổ vừa tủi thân.

Cũng chính từ ngày đó, Hình Đồng biết rõ Tiêu Quân Vũ sợ cô khóc. Cậu vừa thấy Hình Đồng rơi nước mắt, ngay lập tức liền luống cuống. Cậu chống gậy di chuyển từng bước về phía cô, dùng sức kẹp chặt hai cây gậy, đưa tay lên kéo tay cô, nhỏ giọng gọi “Phương Hình Đồng” lại bị Hình Đồng đẩy ra. Cậu lại đưa tay lên muốn lau nước mắt cho cô, cô lại quay đầu tránh. Cậu cứ ngẩng ngốc như vậy, một lúc hướng lên trên một lúc lại hướng xuống dưới không biết chạm vào chỗ nào mới tốt. Hình Đồng nhìn cậu, cuối cùng cũng có thể hiểu được như thế nào là “Chân tay luống cuống”. Nhưng lúc ấy cô thật sự rất đau lòng, cứ đứng như vậy mà khóc, không để ý đến cậu.

Tiêu Quân Vũ càng ngày càng luống cuống, đưa tay ra nắm lấy quần áo của cô, “Cậu đừng khóc, cậu đừng khóc nữa được không?” Hình Đồng vẫn không để ý đến cậu, cứ tiếp tục khóc. Giọng nói Tiêu Quân Vũ hơi run, “Phương Hình Đồng, cậu đừng khóc.” Thân thể cậu run run, cậu di chuyển thêm một bước, thân thể gần cô hơn. Cậu kẹp chặt hai chiếc gậy, tay run run muốn ôm lấy cô. Hình Đồng xoay người tránh, cơ thể cậu lung lay chuẩn bị ngã. Hình Đồng sợ tới mức chạy nhanh đến vờn hai tay đỡ lấy, mặc dù đỡ cậu nhưng nước mắt trên mặt vẫn không ngừng rơi.

Hình Đồng cảm giác được tay cậu đột nhiên buông lỏng ra. Thân thể cậu cũng hoàn toàn buông lỏng xuống. Nghe được tiếng thở dài truyền từ trên đỉnh đầu xuống, bên trong tràn đầy bất đắc dĩ và đau thương, còn pha chút thống khổ. “Phương Hình Đồng, tớ làm sao không biết cậu đang làm gì. Cậu vì tớ...” Cậu nói không được, giọng nói và cơ thể lại run hơn. Giọng hát của Phương Hình Đồng thật sự không được tốt lắm. Nhưng trái tim của cậu lại rung động lớn hơn so với giọng hát của cô.

Trái tim Hình Đồng trĩu nặng, khóc lớn tiếng hơn. Nhưng lần này là vì hối hận. Nhìn xem cô đã phạm vào lỗi gì đây!

Đoạn đường ngày hôm đó, hai người đều im lặng, không nói gì. Chuyện ca hát hai người không tiếp tục đề cập đến nữa.

Thứ sáu trên đường về nhà, Phương Hình Đồng hỏi mấy vấn đề trên vở ghi chính trị mượn ngày hôm qua. Sinh học, chính trị vốn dĩ chỉ cần chép lại là được, cô không quá lo lắng. Hai người lại đến bưu điện. Hình Đồng mua cuốn tạp chí 《châm chọc và hài hước》của tuần này, đồng thời mua hai cuốn mới của 《liều ninh thanh niên》và 《độc giả trích văn》. Thời gian trôi qua rất nhanh mới đó mà Hình Đồng đã đến trường trung học Phục Đán được hai tuần rồi.

Đến tuần lễ thứ ba, Hình Đồng vẫn cùng Tiêu Quân Vũ về nhà, thỉnh thoảng hỏi thăm một số vấn đề thắc mắc. Tiêu Quân Vũ luôn luôn ôn hòa và kiên nhẫn giải thích từng câu cho cô. Một ngày nay, Hình Đồng đã sớm biết cậu không chỉ thông minh mà còn có trí nhớ kinh người. Cậu có thể bằng hiểu biết của mình giải thích sâu xa ý nghĩa của một vấn đề. Tuy rằng đi đứng không tiện, nhưng Hình Đồng chưa bao giờ thấy cậu có một chút xấu hổ hay ngại. Cậu chống hai chiếc gậy, Hình Đồng cảm thấy không hề ảnh hưởng đến khí chất hơn người toát ra trên người cậu. So với các nam sinh cùng lớp, tính cách thâm thúy nội敛 ung dung lạnh nhạt càng khiến cho cậu như hạc trong bầy gà. Hình Đồng cảm thấy bản thân càng ngày càng thích ở bên Tiêu Quân Vũ, bởi vì mỗi lúc ở bên cậu cô cảm thấy cực kỳ thoải mái và cao hứng.

Tuần này, Hình Đồng có mấy bài tập vật lý không hiểu rõ lắm, trên đường về nhà hỏi Tiêu Quân Vũ.

Quân Vũ giải thích cho cô, vừa nhìn mặt cô anh đã biết vấn đề này cô vẫn chưa hiểu. Kiên trì muốn cô đến nhà cậu lấy giấy bút ra viết công thức, qua 10 phút thì cô đã hiểu rồi.

Sau khi kết thúc Hình Đồng vui vẻ đứng lên, “Tớ có thể nhìn xem nhà cậu có sách gì được không?” Thấy Tiêu Quân Vũ gật đầu, Hình Đồng bước đến trước giá sách. Trong phòng sách nhà Tiêu Quân Vũ có nguyên một mặt tường đều là giá sách, phía trên chỉ sợ là đến vài nghìn quyển sách. Từ nhỏ Hình Đồng đã thích đọc sách, trong nhà cũng có rất nhiều. Nhưng không nhiều như nhà Tiêu Quân Vũ vậy. Lần đầu tiên đến nhà cậu cô rất tò mò, muốn xem nhà cậu có sách gì, nhưng cảm giác như vậy không đúng là lắm. Dù sao cô đến đây là để học thêm, không phải đến làm khách. Hôm nay Tiêu Quân Vũ giảng đề vật lý rất nhanh, nên cô muốn nhìn xem một chút.

Hình Đồng đứng ở trước giá sách, nghe thấy Tiêu Quân Vũ ở sau người nói, “Hai giá bên trái là sách của bố mẹ tớ, hai giá bên phải là sách của tớ.”

“Tất cả sách ở đó cậu đã đọc hết rồi à?” Hình Đồng kinh ngạc.

“Ừ.” Quân Vũ gật gật đầu.

“Trời ạ, cậu làm sao có thời gian xem nhiều sách như vậy?” Lời vừa vừa nói ra khỏi miệng Hình Đồng liền hối hận. Do chuyện đi đứng bất tiện, rất nhiều chuyện không thể làm, cho nên so với người khác cậu có nhiều thời gian đọc sách hơn. Bản thân tại sao lại không có đầu óc lại hỏi ra những câu hỏi như vậy chứ? Cô chỉ hận không thể đem đầu lưỡi của mình cắn xuống.

Quân Vũ nhìn sắc mặt Phương Hình Đồng thay đổi sau khi nói ra câu nói kia. Cô nhìn cậu, cau mày, vẻ mặt ân hận, rất lâu mới nhỏ giọng nói, “Mẹ tớ nói có đôi khi nói chuyện tớ không biết suy nghĩ. Xin lỗi nhé!”

“Không sao, tớ không để ý.” Quân Vũ nhẹ cười. Cậu thật sự đã sớm không để ý đến những câu nói như vậy nữa. Ngày đó Phương Hình Đồng ra về rất sớm.

Bởi vì tàn tật, Quân Vũ bình thường rất ít nói chuyện với bạn học. Cũng không phải bởi vì cậu trời sinh đã xa cách. Hồi nhỏ cậu rất hâm mộ các bạn học nhỏ vui chơi ở bên ngoài. Sau khi học được cách chống gậy đi lại xong, cậu cũng chống gậy đi vào trong viện, ngồi xem bọn họ chơi. Nhưng có một lần có hai cậu bé cướp gậy của cậu, chống đùa. Thậm chí còn nhấc chân trái tên học cậu đi nhấc. Chơi xong rồi không đem gậy trả lại cho cậu, mà tùy tay để ngay một bên có đôi lúc còn quăng lên cây nhỏ hoặc nóc nhà. Sau vài lần, tan học Quân Vũ chỉ ở trong nhà đọc sách, ở trong sách có núi có biển cậu không có bất cứ cản trở gì, nên dễ dàng trầm mê trong đó.

Lúc học tiểu học, trẻ nhỏ còn chưa biết nói dối, cho nên bọn họ không che giấu được cảm xúc của mình -- đồng tình, tò mò, chán ghét, ghét bỏ, cái gì cũng có. Có bạn học giúp cậu, lấy bài tập, lấy nước, hoặc đỡ giúp cậu cái gì đó, nhưng ánh mắt đồng tình của bọn họ lại làm cậu đau. Cho nên từ khi đó bắt đầu, cậu cố gắng nhận ít sự giúp đỡ của người khác, chuyện mình có thể tự làm đều chính mình làm, dần dần trở nên cô độc một mình. Có một số bạn học bắt nạt cậu, hoặc cố cướp lấy gậy của cậu để chơi. Ngay từ đầu Quân Vũ có than phiền với mẹ mấy lần. Mẹ nói với cậu trẻ em còn nhỏ không hiểu chuyện, bọn họ tò mò mới chọc ghẹo cậu, cũng không phải cố tình muốn thương hại cậu. Trời sinh tính tình Quân Vũ hiền lành tốt bụng, cũng không so đo với bọn họ. Cậu chỉ cố gắng học tập, xem rất nhiều sách, thành tích vĩnh viễn thứ nhất.

Đến sơ trung và trung học, rất ít có bạn học trêu chọc cậu. Nhưng Quân Vũ quen ở một mình. Ở lớp cậu cũng không chủ động nói chuyện với bạn học. Những bạn học có vấn đề cần hỏi cậu, cậu không hề giữ lại, nhẫn nại giải đáp hết. Cậu ngồi một mình ở cuối dãy. Mỗi ngày yên lặng đi, yên lặng đến. Cậu không nói rõ ràng được, chỉ biết đây là lần đầu tiên cùng bạn học đi về nhà, lần đầu tiên cùng bạn học đi bưu điện, lần đầu tiên mời bạn học đến nhà .

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: 6, Trắc nghiệm . . .

Quân Vũ vẫn còn chưa thích ứng được với những thay đổi này, ở tuần học thứ ba này còn phát sinh một chuyện, khiến cậu xúc động lớn hơn nữa.

Chiều thứ ba có tiết học thể dục. Theo thường lệ Quân Vũ ở lại trong phòng học. Sau khi kết thúc tiết học, tốp năm tốp ba bạn học trở lại phòng học. Có lẽ là tiết đá cầu, có mấy bạn học nam, mồ hôi ướt đầm, vừa vào phòng học đã la hét “nóng quá, “ “Nóng chết mất, “ Sau đó mở tất cả cửa sổ ra. Ngày đó vừa đúng lúc gió lớn. Cửa sổ hai bên phòng học đều mở lớn, từng đợt gió mạnh thổi vào, rất nhiều sách vở trên bàn đều bị thổi xuống dưới. Các học sinh nam vui vẻ hét lên, “Thoải mái quá, mát mẻ quá!”

Hình Đồng đi vào từ cửa sau phòng học vừa đúng lúc những bạn học kia hét lên. Cô vừa vào cửa, đã cảm nhận được gió từ ngoài thổi vào phòng rất mạnh. Sau đó thấy Tiêu Quân Vũ ngồi ở vị trí của cậu, trước mặt cậu đang đặt một cuốn sách, hình như cậu đang đọc sách. Nhưng khi Hình Đồng đi qua bên người cậu, lại phát hiện tay của cậu đang đặt ở dưới bàn vuốt nhẹ chân trái.

Hình Đồng lập tức ý thức được Tiêu Quân Vũ lúc này đang ngồi trước gió. Chân cậu không thể bị lạnh. Cô không dừng lại ở vị trí của mình mà ngay lập tức đi đến trước mặt mấy học sinh nam kia, “Chúng ta đóng cửa sổ lại nhé. Vừa mới ra mồ hôi, mà để trúng gió, rất dễ bị cảm.”

“Không sao. Làm gì có ai dễ bị cảm như vậy?”

“Tớ. Xin lỗi mọi người nhé, từ nhỏ thể chất tớ đã không tốt, trúng gió rất dễ bị cảm. Các cậu có thể đóng cửa sổ lại được không?”

Mấy học sinh nam đưa mắt nhìn nhau. Học sinh nữ này mới chuyển đến đây được hai ba tuần, không chỉ nói lớn tiếng, nhỏ giọng nói chuyện cũng chưa bao giờ nghe thấy. Hôm nay bỗng nhiên chạy đến trước mặt nhiều người nói ra đề nghị như vậy. Có điều, cô đã nói như vậy, cũng không thể nào không biết xấu hổ mà từ chối. Vì thế gật gật đầu, vẩy vẩy tay, đồng ý. Hình Đồng nhanh chóng chạy đi đóng kín cửa sổ phía sau lại. Sau đó trở về vị trí của mình ngồi xuống chuẩn bị cho tiết học tiếp theo.

Các học sinh nam sau mỗi tiết thể dục trở về đều mở lớn cửa sổ, đây là chuyện xảy ra hàng tuần. Nhưng hôm nay gió thật sự quá lớn. Tiêu Quân Vũ ngồi ở trước gió đã nhanh chóng cảm thấy toàn thân rét run, chân trái càng lúc càng lạnh lẽo. Cậu dùng tay nhẹ nhàng mát xa chân trái, hi vọng có thể khiến máu tuần hoàn, không đến mức co rút.

Lúc Phương Hình Đồng đi qua người cậu, cậu cảm giác được thân thể cô dùng một chút. Rồi lại thấy cô đi về hướng mấy học sinh nam yêu cầu đóng cửa sổ. Nghe cô nói bản thân trúng gió hay cảm, trong lòng Quân Vũ mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan đến mình. Khi cửa sổ còn chưa đóng, Quân Vũ đã cảm thấy ấm áp hơn. Rét lạnh trên người không áp chế được ấm áp tỏa ra từ trong lòng. Phương Hình Đồng! Cậu nhìn về bóng lưng phía trước.

Khi đó đã giữa tháng mười. Tuần thứ năm và thứ sáu có tiết thi trắc nghiệm. Học sinh lớp 11, cứ ba ngày có một cuộc thi nhỏ, năm ngày một cuộc thi lớn nhưng hoàn toàn không đủ. Thực ra mà nói thì mỗi ngày đi học đều có ít nhất một môn hoặc là thi trắc nghiệm hoặc là thi viết. Chẳng qua, trừ hai cuộc thi quan trọng vào giữa tháng mười một và tháng cuối kỳ ra, thì chính là cuộc thi trắc nghiệm vào giữa tháng mười và tháng mười hai. Bốn lần thi này đều kiểm tra bảy môn chính, coi như là nắm rõ trước các kỳ thi.

Cuộc thi trắc nghiệm giữa tháng mười lần này chính là cuộc thi chính thức đầu tiên của Hình Đồng sau khi đến Phục Đán. Thật ra Hình Đồng là một đứa bé thông minh lại cầu tiến. Nói đến khuyết điểm thì phải nói đến chuyện cô hứng thú với quá nhiều thứ. Sau khi đến Phục Đán, bởi vì bỏ lỡ ba tuần học, mà hiệu trưởng lại là bạn học cũ của mẹ, nên Hình Đồng không muốn làm mất mặt mẹ, lại càng không muốn bôi xấu Vũ Hán và Bắc Kinh, cho nên cô thu liễm lại hết tất cả những yêu thích khác, mỗi ngày trừ lúc chập tối nghỉ ngơi xem một chút phim hoạt hình, tất cả thời gian còn lại cô đều dùng để học tập. Chuyện này đối với Hình Đồng trước kia chưa từng có.

Còn có một điều Hình Đồng không muốn nói với bất cứ ai. Tiêu Quân Vũ trước nay luôn đứng ở vị trí thứ nhất. Những điều cô trao đổi cùng cậu qua mấy ngày học bù, Hình Đồng phát hiện bản thân và cậu chênh lệch quá lớn. Bất kể như thế nào, cô cũng muốn rút ngắn chênh lệch này, cho dù chỉ là thứ tự. Còn nữa, cậu ấy chăm chỉ dạy thêm cho cô như vậy, nếu như thi quá kém, lại làm cậu cảm thấy lãng phí thời gian bản thân.

Đến trung học Phục Đán được hai tuần tất cả những ghi chép và bài tập trước đó cô đã bỏ sung đầy đủ, giờ lên lớp cũng đã quen dần. Tuần thứ ba Mỗi ngày Hình Đồng đều cùng Tiêu Quân Vũ về nhà, ngoài trừ trao đổi một số vấn đề chuẩn bị cho cuộc thi, còn trò chuyện một số vấn đề khác. Cô chú ý đến ngoại trừ hai ngày đầu mới quen, cậu có chút kháng cự, về sau cậu luôn hiền hòa cười cười, nhận hai cây gậy cô đưa nói cảm ơn.

Mỗi ngày Hình Đồng đều học được từ Tiêu Quân Vũ một số thứ mới. Đây lòng cô sự kính nể đối với cậu càng ngày càng tăng. Không biết vì sao, khi ở bên người Tiêu Quân Vũ, cô luôn luôn không hết chuyện để nói, cô luôn cảm thấy tự do, ấm áp, an tâm.

Chủ nhật các thầy cô giáo đã chấm xong bài thi, ngày thứ hai thành tích đã được công bố. Sáng thứ hai thầy giáo Trương gọi Phương Hình Đồng gọi vào văn phòng, nói ở lần thi trắc nghiệm này cô đứng thứ năm lớp. Thầy Trương dường như rất ngạc nhiên và vui mừng. Thành tích ở tầm giữa trở lên của học sinh trường trung học Phục Đán đều đậu vào trường đại học trọng điểm của cả nước, giờ lại xếp thứ 5 ban 5 lớp có thành tích giỏi nhất trường thì không cần phải nói gì nữa.

Có thể nói Hình Đồng phát huy vượt xa khả năng của người thường, những bài giảng thêm của Tiêu Quân Vũ cũng giúp đỡ rất nhiều cho cô. Cậu còn dạy cô rất nhiều phương pháp học tập. Bản thân cô rất biết ơn, cũng còn rất nhiều điều muốn hỏi cậu. Không biết vì sao, Hình Đồng không muốn thầy Trương nói với Tiêu Quân Vũ thành tích của cô tốt, vì nếu nói như vậy việc học thêm của cô rất có khả năng bị ngừng lại.

Bình thường mỗi ngày trên đường về nhà, đều là Hình Đồng chủ động nói chuyện hoặc hỏi cái gì đó, Tiêu Quân Vũ trả lời. Ngày đó, hiếm khi Tiêu Quân Vũ chủ động một lần, hỏi Hình Đồng, “Thì như thế nào?”

Hình Đồng nói, “Bình Thường.”

Tiêu Quân Vũ nghe cô nói như vậy thì không hỏi gì nữa.

Ngày hôm sau, sáng sớm Quân Vũ vừa bước vào trường học, gặp thầy Trương. Thầy Trương nói, “Tiêu Quân Vũ, cảm ơn trò đã dạy thêm cho Phương Hình Đồng. Lần này em ấy thi đứng thứ năm toàn ban. Em ấy nói may nhờ có em dạy kèm, còn nói muốn tiếp tục học thêm với em nữa.”

Quân Vũ kinh ngạc. Thì ra thành tích của cô tốt như vậy. Thật ra sau một tuần bản thân cậu đã phát hiện ra cô rất thông minh. Thành tích lần thi trắc nghiệm lần này đã chứng tỏ cô đã nắm chắc được các kiến thức thiếu trước đây. Hơn nữa thành tích của cô tốt như vậy, thật ra không thiết cần mỗi ngày sau khi tan học theo giúp cậu chậm rãi đi về. Sau này có vấn đề gì, cô hoàn toàn có thể hỏi cậu trên lớp. Tuy rằng cậu rất vui lòng tan học có thể cùng cô về nhà, nhưng trước đây là cô ấy muốn học bù, bây giờ không cần thiết nữa rồi. Cô là một cô gái có tâm lòng lương thiện, có phải do xấu hổ nên không muốn nói ra? Thật ra không có vấn đề gì, cậu sẽ cùng cô nói vậy. Như vậy cô có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, cũng có thể cùng bạn học khác cùng nhau về nhà.

Ngày đó lúc nghỉ giữa tiết học, trên sân thể dục Hạ Lam ngồi cùng Phương Hình Đồng. Hạ Lam cầm cánh tay Hình Đồng nói, “Thì ra thành tích của cậu tốt như vậy, mọi người còn tưởng rằng...” Cô ấy chỉ nói một nửa, về mặt có chút xấu hổ, ngừng lại.

“Cho rằng cái gì?”

“Nghĩ cậu dựa vào quan hệ với Hiệu trưởng Lữ mới vào được lớp, thành tích chắc không được tốt cho lắm! Nếu không vì sao hiệu trưởng Lữ lại để cho Tiêu Quân Vũ kèm thêm cho cậu? Phải biết rằng ở trường học không phải ai cũng nói chuyện được với Tiêu Quân Vũ đâu!”

Hình Đồng ngây dại. Cô chưa bao giờ nói với bất cứ ai quan hệ giữa cô và Hiệu trưởng Lữ. Cô ngây ngơ cho rằng ngoài trừ thầy giáo Trương, không ai biết nữa. Thậm chí ngay cả thầy Trương cũng chưa chắc đã biết, cho dù ngày đầu tiên đến học là hiệu trưởng Lữ đã dẫn cô đến văn phòng thầy Trương. Cô nghĩ rằng thầy Trương là chủ nhiệm lớp, mới dẫn Tiêu Quân Vũ kèm thêm cho cô. Thì ra mọi người đều biết cô dựa vào quan hệ với Hiệu trưởng Lữ. Tiêu Quân Vũ tận tâm dạy thêm cho cô, có phải cũng vì hiệu trưởng Lữ không? Nhớ đến nụ cười ôn hòa của cậu, Hình Đồng không muốn tin tưởng một chút nào. Ít nhất sau khi học thêm xong, bọn họ còn có thể cùng nhau về nhà. Cô nghĩ như vậy.

Bỗng nhiên, Hình Đồng hiểu rõ tại sao mấy tuần lễ qua, cô cảm thấy bạn học cùng lớp đặc biệt là nữ sinh, đối với cô có chút lạnh nhạt. Thì ra không phải vì địa phương khác nhau, hay là khác biệt ngôn ngữ, mà bởi vì mọi người đều nghĩ cô là người đi cửa sau. Mọi người ở đây đều trâm cay nghìn đắng mới thi đậu vào trường Phục Đán, đối với người dựa vào quan hệ mà vào được không thích là có thể hiểu được, Hình Đồng tự nói với bản thân, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nguội lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: 7, Hiểu lầm . . .

Ngày đó sau khi tan học, Hình Đồng vẫn như trước, đứng đợi trực tiếp đi về phía sau lớp cầm hai cây gậy của Quân Vũ, cười nhìn cậu, “Khỏe không?”

“Phương Hình Đồng, thành tích cuộc thi lần này của cậu rất tốt, không cần phải học thêm nữa. Từ nay về sau có phải chúng ta không cần về cùng nhau nữa không?” Tuy rằng trong lòng cậu không hề muốn, nhưng Quân Vũ vẫn nhìn cô nói.

Quân Vũ thấy nụ cười yếu ớt trên mặt Phương Hình Đồng trong nháy mắt đông cứng. Đầu tiên cô hơi giật mình, dường như khó có thể tin tưởng lời nói vừa rồi của cậu. Sau đó vẻ mặt như hiểu ra điều gì đó, quả nhiên là thế! Cuối cùng trên mặt chỉ còn lại vẻ bi thương, thất vọng và khổ sở. Cô nhẹ nhàng buông gậy ra cho nó dựa vào bàn, rồi cúi đầu nói, “Cảm ơn cậu, mẹ tớ sẽ nói với hiệu trưởng Lữ”. Nói xong, cô không nhìn cậu, cắn môi, mang túi sách đi ra từ cửa sau.

Sau khi Phương Hình Đồng đi rồi, Quân Vũ ngồi một mình trong phòng học suy nghĩ rất lâu. Cậu suy nghĩ chuyện vừa rồi.

Phương Hình Đồng lớn lên với gương mặt tinh thuần và đôi mắt trong suốt nhất trên đời. Cô giống như một cuốn sách đang mở, mọi người có thể thấy rõ vui buồn giận hờn trên đó. Vừa rồi, cậu nói cô không cần học thêm nữa, cũng không cần hàng ngày về cùng với cậu, vì sao trông cô ấy lại bi thương, thất vọng, khổ sở như vậy? Chẳng nhẽ mặc dù không học thêm, cô cũng nguyện ý cùng cậu cùng nhau, tốn thời gian gấp hai lần đi về nhà? Cô không để ý đến người khác nói gì sao? Cậu nói cuối cùng cô ấy muốn nói cái gì? Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã dạy thêm sao? chuyện gì mà cần phải mẹ cô nói với hiệu trưởng Lữ? Nói cái gì, nói cậu dạy cô học thêm à? Loại chuyện này cần gì phải nói với hiệu trưởng?

Ngày đó Quân Vũ một mình về nhà. Từ lần đầu tiên đi học cho tới nay. Mỗi ngày cậu đều cảm thấy con đường này sao có thể dài như vậy, dường như mãi mãi không bao đi hết. Nhưng mà đi qua vài tuần lễ này, mỗi ngày cậu đều cảm thấy rất nhanh đến nhà? Quân Vũ nhớ đến giọng nói luôn riu riu rít rít bên người, gương mặt tươi cười ngọt ngào, với hai má lúm đồng tiền thật sâu trên mặt cô.

Cả ngày Thứ tư, Hình Đồng đều im lặng. Trước kia ban ngày cô cũng ít nói chuyện với Tiêu Quân vũ, nhưng ít ra cô vẫn cùng Hạ Lam nói nói cười cười. Quân vũ cảm thấy ngày thứ tư hôm đó, cô dường như ít nói chuyện với Hạ Lam rất nhiều.

Hơn nữa, trước kia bất kể là người trước hay người sau truyền tài liệu gì, Hình Đồng đều hơi nghiêng người dựa đầu về phía sau một chút. Hai người luôn một người hỏi, một người trả lời. Trong thoáng chốc giao tiếp đó, tay hai người đều cầm sách hoặc đề thi, Hình Đồng đều liếc mắt nhìn Tiêu Quân Vũ một chút, không nói điều gì, nhưng trong mắt đầy ý cười âm ập. Mà khi đó Tiêu Quân Vũ cũng sẽ nhìn vào mắt cô, trong đôi mắt dịu dàng tràn đầy ý cười.

Ngày Thứ tư đó, Quân Vũ phát hiện Phương Hình Đồng vẫn là nghiêng thân về bên trái, vẫn quay đầu về phía sau, nhưng cô cúi đầu, khi đưa bài cũng không ngược đầu lên nhìn cậu. Lần đầu tiên phát sinh, Quân Vũ không quá để ý. Lần thứ hai, cậu cảm thấy có chút kỳ quái, còn đang suy nghĩ chuyện này chỉ là ngẫu nhiên. Lần thứ ba, cậu hơi lo lắng, vì sao? Cô ấy sao vậy? Ngày đó rất nhiều thứ cần truyền xuống dưới. Lần thứ tư, Quân Vũ nhìn Phương Hình Đồng nghiêng người, quay đầu, mắt rũ xuống, ánh mắt dừng ở trên tờ giấy thi trống rỗng, chờ cậu nhận. Quân Vũ nhìn chăm chăm mặt cô, không nhận bài thi, chờ cô ngược mắt lên.

Hình Đồng đợi ba giây, thấy cậu không tiếp, thì đem bài thi nhẹ nhàng đặt ở ngay trước bàn cậu, sau đó quay đầu lại, từ đầu đến cuối không ngược mắt lên.

Trong thoáng chốc trái tim Quân Vũ thất lại. Cậu không biết, Phương Hình Đồng vì sao không muốn nhìn cậu. Cậu cũng không biết, tại sao trái tim mình lại run rẩy như thế.

Về sau mỗi một lần, đối với Quân Vũ mà nói, đúng thật là trừng phạt. Cậu không biết bản thân sai cái gì, nhưng trái tim cậu lại một lần lại một lần co rút đau đớn. Lúc này cậu mới phát hiện bản thân đã quen với việc cô gái phía trước mỗi khi quay đầu sẽ nhìn cậu, quen với sự âm ập và ánh mắt đầy ý cười

của cô.

Chiều hôm đó sau tiết hai, Phương Hình Đồng và Hạ Lam cũng không ở trong phòng học. Quân Vũ nghe mấy người bạn cùng lớp Ngô Anh, Ngũ Gia Lệ, Trần Hiểu Đình đứng ở ngoài hành lang nói chuyện. Giọng nói của các cô không lớn, nhưng Quân Vũ ngồi ở sau cửa, có lẽ do thuận gió, nên cậu nghe rất rõ.

“Nghe nói lần nay thi cậu ta đứng thứ năm.”

“Vậy thì có gì mà tài giỏi chứ? Cậu ta có quan hệ với hiệu trưởng, ai biết có phải thầy giáo cố ý chấm thêm cho cậu ta hay không?”

“Lúc thi vào trường cao đẳng sẽ không có ai thêm điểm cho cậu ta.”

“Có quan hệ với hiệu trưởng đúng là khác, ngay đến cả trường Phục Đán đều có thể xếp lớp. Lúc ấy chúng ta thi cử vất vả biết bao nhiêu!”

“Đúng vậy, tớ khi đó phải nộp rất nhiều tiền mới vào được.”

“Tớ cũng vậy. Azz, ai bảo chúng bảo chúng ta không có bố mẹ có quan hệ tốt!”

“Thì thế nào chứ không phải chỉ là một nông dân thôi sao.”

“Đúng vậy!”

“Cậu nói xem nhà cậu ta rốt cuộc có quan hệ gì với Hiệu trưởng Lữ? Hiệu trưởng Lữ lại có thể để Tiêu Quân Vũ dạy cậu ta học thêm”

“Không biết. Tiêu Quân Vũ bình thường rất kiêu ngạo không để ý đến ai. Hiệu trưởng muốn cậu ta dạy thêm, còn không phải cố gắng hết sức làm”

“Cậu nói cậu ta không có việc gì cứ thích cười ngây ngô là sao chứ? Ngày đó cậu ta cười với tớ, tớ cũng không thêm để ý.”

“Tớ cũng vậy!”

“Nông dân thôi! Trừ Hạ Lam, cậu xem còn ai muốn chơi cùng cậu ta nữa?”

...

Quân Vũ càng nghe trong lòng càng lạnh. Cậu không biết vì sao có một số người Thượng Hải lại gọi người bên ngoài là nông dân. Cho dù Phương Hình Đồng không thi được Phục Đán, dựa vào quan hệ mới được chuyển vào, cậu không biết vì sao những bạn nữ này lại coi chuyện này là chuyện không tốt. Hơn nữa, với thành tích của cô, muốn thi đậu trường Phục Đán chắc chắn sẽ không có vấn đề gì! Tuần trước còn nghe cô ấy nói cô không hề muốn đến Thượng Hải. Chẳng trách, trừ hôm cô nhờ mấy bạn nam đóng cửa sổ đó ra, cậu chưa bao giờ thấy cô trò chuyện với bất cứ bạn nào trong lớp học. Chắc chắn cô đã thử. Nhớ lại trên mặt cô luôn mang theo nụ cười, trong mắt cũng đều là ý cười, cho cậu biết đó là nụ cười phát ra từ nội tâm, trong lòng Quân Vũ âm ập, nhớ lại chuyện cô bị lạnh nhạt, trong lòng Quân Vũ đau xót.

Quân Vũ đột nhiên ý thức được bản thân đã phạm sai lầm. Cậu đã hiểu vì sao hôm đó về mặt Phương Hình Đồng chuyển từ khó tin cho đến hiểu ra. Hiểu vì sao cô lại nói “Cảm ơn cậu, mẹ tớ sẽ nói với Hiệu trưởng Lữ.” Trừ Hạ Lam, ở lớp học cô không có bạn học khác. Trôi sinh tính cách cô hồn nhiên hoạt bát, nhất định rất muốn có nhiều bạn bè. Chẳng lẽ cô ấy thật sự không để ý cậu là một người tàn tật? Chẳng lẽ cô đã xem cậu làm bạn? Vậy nên cô mới cảm thấy bị thương, thất vọng, và khổ sở? Nếu nói vậy, tổn thương cậu mang đến cho cô còn lớn hơn so với Ngô Anh, Ngũ Gia Lệ và Trần Hiểu? Nhớ đến những chuyện trong ba tuần lễ vừa rồi, nhớ giọng nói và nụ cười của Phương Hình Đồng, đột nhiên trái tim Quân Vũ cảm thấy nhói đau.

Buổi chiều tan học. Phương Hình Đồng vẫn giống như trước đây, nói tạm biệt với Hạ Lam. Mọi người đều nhanh chóng rời đi, trong phòng học chỉ còn hai người bọn họ. Trong lòng Quân Vũ vừa mới dâng lên một tia hi vọng, đã thấy Phương Hình Đồng mang túi lên lưng, đứng lên, trực tiếp đi về phía trước phòng học. Quân Vũ há miệng thở dốc, lại không nói nên lời. Sau đó cậu nhìn Phương Hình Đồng đi ra cửa trước.

Mất mát theo tứ phía dồn về phía cậu. Phương Hình Đồng thả đi vòng ra cửa trước, cũng không muốn nhìn cậu. Ngày đó, trên đường về nhà Quân Vũ đi đặc biệt vất vả. Cậu không biết vì sao, con đường mình đi đã mười năm, chỉ cùng đi về với một học sinh nữ vốn dĩ không hề quen biết ba tuần, giờ trở về đi một mình, lại khổ sở như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: 8, Làm hòa . . .

Cũng giống như đại đa số đứa trẻ bị mắc bệnh tê liệt, Quân Vũ dùng hai chiếc gậy chống đỡ cân bằng thân thể. Bởi vì sử dụng gậy chống không có khả năng đi thẳng được, mà có một độ nghiêng nhất định, hơn nữa phía dưới gậy có diện tích quá nhỏ, bộ phận chống trượt lại quá ít, nên ở những nơi trơn trượt, ẩm ướt, cát đá, hoặc mặt đất gập ghềnh, chỉ hơi sơ ý một chút cũng rất dễ bị trượt chân. Quân Vũ đi đường luôn chăm chú, nhìn dưới đất cẩn thận

đi. Nhưng cho dù như vậy, từ nhỏ đến lớn cũng không biết đã ngã bao nhiêu lần.

Buổi sáng Thứ năm, lúc Quân Vũ đang nhanh chóng đến trường học, đột nhiên gây trượt, thân thể cậu ngay lập tức mất đi cân bằng. Khi cậu ngã xuống tay còn chưa buông gậy ra. Chờ đến lúc cậu muốn chống gậy đứng lên, lại phát hiện cổ tay rất đau, cậu liền biết tay đã bị sai rồi. Quân vũ cố nén đau đớn, từng bước một chậm rãi đi đến trường học. Vừa mới tiến phòng học, chuông tự học đã sớm vang lên rồi. Cậu thấy Phương Hình Đồng đang ngồi ở vị trí của cô.

Hình Đồng học tiếng Anh nhưng lòng không yên. Nghe được âm thanh “cộc cộc” của gậy, mới an tâm. Nhưng không quá 2 phút, lòng cô lại thất lại, bởi vì cô bỗng nhiên ngửi thấy mùi dầu hoa hồng nồng đậm.

Chắc chắn là vừa rồi trên đường đến trường bị ngã. Hình Đồng biết mỗi ngày Tiêu Quân Vũ đều đi trước vài phút. Vừa nãy đến giờ tự học buổi sáng vẫn chưa thấy cậu, Hình Đồng đã lo lắng rồi. Quả nhiên là té ngã. Không biết cậu ấy bị thương ở đâu? Bàn tay, cánh tay, hay là chân? Cô muốn quay đầu lại xem, nhưng nhìn xuống. Nghĩ lại cậu mang theo dầu hoa hồng bên người, chắc thường xuyên té ngã, Hình Đồng không khỏi xót xa.

Hình Đồng nhớ tới năm trước bản thân nhảy dây thun treo chân, mẹ dùng dầu hoa hồng ra sức xoa bóp, khi xoa cô vẫn đau đớn. Mẹ nói chỉ có xoa như vậy mới có tác dụng. Sau đó xoa ấn như vậy hai ngày thì đỡ. Không biết cậu ấy xoa dầu như thế nào, xoa có được không? Hình Đồng vẫn là cố nén, không quay đầu lại.

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng hít thật nhẹ. Tim Hình Đồng run lên, lập tức quay đầu. Thấy trên bàn Tiêu Quân Vũ đặt một lọ dầu hoa hồng đang mở nắp. Tay trái cậu đang ở trên cổ tay phải xoa xoa, rõ ràng là xoa rất nhẹ, chắc là rất đau, hoặc là tay trái cũng bị treo, không thể dùng nhiều lực.

Hình Đồng giương mắt nhìn Tiêu Quân Vũ. Cậu cũng đang nhìn cô, trên mặt có chút xấu hổ, bất đắc dĩ, và đau đớn.

Tim Hình Đồng lại run lên. “Cậu làm như vậy không được, phải dùng sức xoa.” Hình Đồng cầm lọ dầu hoa hồng lên, đổ vào trên tay, hai tay chà xát chà xát, “Đưa tay ra!”

Quân Vũ giật mình. Nhìn xem dầu hoa hồng trên tay cô, đã như thế, chỉ còn cách vờn tay ra. Vừa rồi sau khi ngã, còn phải chống gậy đến trường, mỗi bước đi, tay phải đau nhức như kim châm. Tay trái cũng rất đau, nhưng so tay phải đỡ hơn một chút. Cậu biết cậu phải nhanh chóng xoa dầu hoa hồng, nếu không tan học về nhà sẽ rất khó khăn. Nhưng mà tay trái không dùng được lực. Dùng một chút lực, hai tay lại đau như dao cắt. Bản thân cậu còn lo lắng không xoa được dầu đây!

Hai tay Hình Đồng đặt trên cổ tay phải cậu dùng sức xoa.

Quân Vũ trong miệng hít hơi, nhưng không lên tiếng.

Xoa xong tay phải, Hình Đồng lại đổ một chút dầu hoa hồng lên tay, chà xát chà xát. “Tay trái.”

Quân Vũ ngoan ngoãn vờn tay trái. Hình Đồng tiếp tục dùng sức xoa. Trừ bỏ lúc mới xoay người cô có ngược nhìn cậu một chút, cô không dám nhìn Tiêu Quân Vũ nữa. Cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt đau đớn và bất đắc dĩ của cậu. Ánh mắt cô nhìn chăm chăm hai bàn tay của mình đang dùng sức xoa, nghe được tiếng hít của Tiêu Quân Vũ, trong lòng cô âm ỉ đau.

“Được rồi! Mẹ tớ nói này một ngày xoa một lần là được. Ngày mai tớ sẽ giúp cậu bôi thuốc. Cam đoan nhanh khỏi.” Cô đẩy kín nắp dầu hoa hồng, xiết chặt. sau đó quay người lại.

Quân Vũ đi vào phòng học ngồi xuống, lúc vừa mới bắt đầu xoa dầu hoa hồng, trong chớp mắt nhìn về phía trước cậu thấy thân mình Phương Hình Đồng cứng đờ. Rồi cứ mãi bất động như vậy. Khi cậu cố gắng bôi dầu, tay trái chạm vào tay phải, đau đớn thấu xương khiến cậu nhìn không được hít một ngụm khí lạnh. Phương Hình Đồng bỗng nhiên quay đầu lại. Cô nhìn trên bàn một lát, sau đó nhìn về cậu, trong mắt chứa đầy quan tâm, còn một chút hoảng loạn và đau đớn. Rồi cô còn đổ dầu hoa hồng lên tay, bắt đầu xoa dầu cho cậu. “

Quân Vũ vẫn luôn nhìn cô, nhưng cô lại không nhìn cậu. Nãy giờ cô cứ nhủ mi như vậy, lòng mi dài chớp chớp, dưới đó có thể thấy được ánh nước trong suốt. Cô cắn chặt môi dưới, xoa rất nghiêm túc, lực lại mạnh. Cảm giác đau nhức trên tay không chống lại được ấm áp trong lòng, Quân Vũ cảm thấy trong mắt ẩm ướt.

Cả ngày hôm đó, hai người không nói thêm câu gì nữa, cũng không còn trao đổi ánh mắt với nhau. Lúc sau khi truyền gì, Hình Đồng vẫn cúi đầu, giống như chuyện dạy thêm chưa từng phát sinh vậy. Trong lòng Quân Vũ chua xót, thì ra hành động buổi sáng không phải là tình bạn thân thiết mà là sự đồng tình. Nhớ lại chuyện bản thân từ chối cùng cô về nhà, giờ trách cô thế nào? Vốn định giải thích với cô, nhưng bản thân hôm nay về nhà chắc chắn sẽ rất chật vật. Thôi sau này nói vậy

Ngày đó tan học. Hình Đồng vẫn theo thường lệ đợi cho đến cuối cùng. Lúc Quân Vũ đứng dậy lấy gậy, cô đã đi ra từ cửa trước rồi. Quân Vũ chống gậy ra phòng, kinh ngạc phát hiện không thấy bóng dáng cô đâu nữa. Phòng học đến cổng trường có một đoạn đường rất dài, cậu còn tưởng được nhìn thấy bóng dáng cô chứ

Quân Vũ chống gậy chậm rãi đi về phía nhà. Mỗi bước đi, mặc dù tay không còn đau đến mức thấu tâm can như lúc sáng, nhưng vẫn làm cho cậu phát run. Cậu cẩn thận bước đi, cẩn thận nhìn, để cho mỗi bước đi của bản thân đều vững vàng. Lại có gì sơ suất, chỉ sợ cậu sẽ không được đi học nữa. Cậu không muốn ở nhà, cậu hi vọng mỗi ngày đều có thể thấy Phương Hình Đồng. Ý nghĩ này vừa ra, cậu bỗng hoảng sợ.

Ngày đó cậu đi hết 30 phút mới về đến nhà. Vừa ngồi chưa được 2 phút, mẹ đi làm về. Bà vừa vào cửa, nhìn Tiêu Quân Vũ ngồi trong phòng khách nói: “Mẹ nhớ là con và bạn học kia đã học thêm xong rồi.”

“Dạ học xong rồi.”

“Vậy cô bé đến nhà chúng ta làm cái gì?”

“Mẹ nói cái gì?”

“Mẹ vừa gặp bạn học con ở bên ngoài. Cô bé cúi đầu học bài, mẹ cũng không gọi nó.”

Tim Quân Vũ đập mạnh. Cô đi theo mình trở về? ! Khó trách vừa ra phòng học đã không thấy cô ấy đâu. “Thảo luận mấy vấn đề.” cậu đáp qua loa. Mẹ cũng không có hỏi nhiều.

Tối hôm đó, Quân Vũ không nói cho mẹ chuyện mình ngã bị thương. Nhiều năm qua, cậu đã học được che giấu. Chỉ cần không phải vết thương lớn, cậu sẽ không nói cho mẹ, miễn cho mẹ lo lắng khổ sở.

Thứ sáu, So với bình thường Quân Vũ dậy sớm hơn. Cậu cảm giác được vết sưng trên tay đã giảm bớt, nhưng vẫn hơi đau. Cậu mất gần 30 phút đi đến trường học, vừa đặt gậy xuống cuối lớp, rồi ngồi xuống, thì Phương Hình Đồng mang cặp sách đi vào. Cô cúi mắt đi đến vị trí của mình ngồi xuống. Quân vũ giật mình, chẳng lẽ buổi sáng cô cũng. . . ? Đang ngẩn người, thì thấy Phương Hình Đồng xoay người lại, “Dầu hoa hồng đâu?”

“Đã tốt hơn nhiều. Hôm nay tớ tự làm cũng được.”

“Hôm nay tớ xoa lần cuối. Ngày mai cậu tự làm. Mẹ tớ nói hai ngày đầu là quan trọng nhất.”

Nhìn ánh mắt trong sáng mờ mờ hơi ẩm, tim Quân Vũ lại run lên. Cậu lấy dầu hoa hồng ra, vươn tay.

Phương Hình Đồng vẫn xoa tay phải trước, sau đó lại nghiêm túc xoa tay trái. Xong rồi, giương mắt nhìn cậu nói, “Cẩn thận một chút.” Rồi xoay người sang chỗ khác. Chỉ liếc mắt một cái, Quân Vũ vẫn thấy được trong mắt cô đầy sự quan tâm và đau xót.

Hôm đó cũng giống như hai ngày trước, Phương Hình Đồng đưa thứ gì cho cậu cũng không nhìn. Nhưng Quân Vũ cảm giác so với hai ngày trước tốt hơn nhiều. Cậu không thất thần nữa. Cậu chỉ ngóng trông tan học.

Cuối cùng tan học . Mọi người đều đi hết rồi. Hình Đồng vẫn đợi cho đến cuối cùng, rồi mới đi ra cửa trước.

Quân Vũ lấy gậy, đi ra phòng học. Quả nhiên không thấy bóng dáng cô. Trong lòng Quân Vũ thở phào nhẹ nhõm. Cậu không biết nếu thấy cô ấy đi ở phía trước, bản thân có dũng khí kêu cô hay không.

Hình Đồng vẫn giống như ngày hôm qua, nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh nữ phía trước. Cô đợi 2 phút, quả nhiên nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng của gậy chống ở bên ngoài hành lang “Cọc cọc”, chậm rãi đến gần, lại dần dần đi xa. Cô lại chờ 2 phút, ra khỏi toilet, thấy Quân Vũ đi ra cửa chính trường học .

Hình Đồng tự nói với mình chiều hôm nay là lần cuối cùng, ngày mai cô sẽ không theo. Cô không biết vì sao tan học chiều hôm qua, và sáng ngày hôm nay đến trường cô đều đi theo Tiêu Quân Vũ. Sợ tay cậu vừa bị thương, chống gậy dễ ngã? Nếu thật sự trượt ngã, cô nên làm sao bây giờ? Làm bộ vừa khéo gặp? Không biết. Hình Đồng chỉ biết là, nếu không đi theo, bản thân sẽ luôn luôn lo lắng, chỉ muốn nhìn thấy cậu xuất hiện an toàn ở phòng học. Vẫn nên đi theo, nhìn cậu ấy an toàn về nhà hoặc đến lớp mới bớt lo.

Hình Đồng ra cửa phòng, quẹo phải. Khoảng cách lúc này giữa cô và Tiêu Quân Vũ là ba mươi bước chân, cô cố gắng đi thật chậm. Cô nghĩ ra công sẽ thấy Tiêu Quân Vũ cách cô hơn ba mươi bước. Nhưng khi cô bước ra cổng, rẽ trái thấy cậu. Không phải là bóng lưng, cũng không phải hơn ba mươi bước. Mà cậu đứng cạnh cửa, hai tay chống gậy, nhìn cô.

Hình Đồng hoảng sợ. Cô hoảng loạn cúi đầu xuống, muốn đi qua người cậu.

“Phương Hình Đồng.”

Hình Đồng đứng lại, vừa lúc đứng bên cạnh cậu.

“Nếu cậu không chê tớ đi được chậm, chúng ta cùng nhau về nhà được không?”

Hình Đồng không nói lời nào.

Quân vũ nắm gậy trên tay khớp xương càng ngày càng trắng

“Vì sao?” Hình Đồng đột nhiên hỏi.

Cái gì vì sao? Quân Vũ không hiểu.

“Học thêm đã xong rồi. Nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành. Cậu không phải đồng ý sao?”

“Tớ không phải không đồng ý. Mà tớ sợ cậu. . .”

“Sợ tớ cái gì?”

“Tớ không hy vọng cậu vì thương hại tớ.”

“Thương hại cậu cái gì? Thương hại cậu trời sinh thông minh, khí chất xuất chúng, đẹp trai hơn người?”

“Tớ đi rất chậm, có khi rất phiền toái.” Quân Vũ nhẹ nhàng nói, giống như đang nói người khác.

Sau đó Hình Đồng mỉm cười, “Tớ cũng đi rất chậm. Tớ chắc chắn còn phiền hơn cậu nữa.”

Nhìn thấy nụ cười tươi tắn đó, Quân Vũ mới biết cậu nhớ nó biết bao nhiêu. Trong giây phút đó cậu nhận ra, trước đây bản thân đã so sánh người nụ cười như gió xuân, giống ánh mặt trời, giống hoa tươi, đó không phải là từ ngữ rườm rà, đó chính là từ để miêu tả nụ cười của Phương Hình Đồng. Đúng vậy, nụ cười này thật sự tồn tại. Nó giống như gió xuân thổi vào trái tim đóng băng của cậu, giống như đóa hoa tươi gọi lên khát vọng tốt đẹp trong lòng cậu. Quân Vũ đứng ở đó, như chìm đắm vào trong nụ cười của cô.

“Đi thôi. Tay còn đau không?”

“Đỡ nhiều rồi.”

Trên đoạn đường về nhà, bọn họ vui vẻ nói chuyện. Đương nhiên hầu hết thời gian là Hình Đồng nói chuyện. Cô đã nhịn mấy ngày rồi.

Hai người nhắc đến chuyện chuyển trường, Hình Đồng lúc này mới biết được Quân Vũ không biết quan hệ giữa gia đình cô với Hiệu trưởng Lữ, kinh ngạc hỏi, “Vậy cậu cần gì phải tận lực dạy tớ như vậy?”

Quân Vũ dờ khóc dờ cười, chỉ nói trong lòng, bởi vì nụ cười rực rỡ của cậu, bởi vì cậu không để ý tớ tàn tật, nguyện ý tan học cùng tớ về nhà.

Thời gian sau, hai người lại cùng nhau về nhà. Tách ra vài ngày giờ lại cùng nhau nói chuyện, mọi thứ càng tự nhiên hơn, càng ăn ý hơn.

Ngày đó, khi Quân Vũ đón nhận gậy Phương Đồng đưa, theo thói quen nói cảm ơn.

Hình Đồng nhìn cậu, cười nói, “Sau này mỗi ngày tớ đưa gậy cho cậu, cậu mỗi ngày đều nói cảm ơn như vậy sao?”

Tim Quân Vũ đập thình thịch, ngơ ngác nhìn cô.

“Sau này không cần nói cảm ơn, được không?”

“Được.”

Sau này, khi Hình Đồng lấy gậy cho cậu, Quân Vũ không còn nói cảm ơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: 9, Đại hội thể dục thể thao I . .

Đại hội thể dục thể thao diễn ra vào tuần cuối cùng của tháng 10. Tuần đầu tiên tháng 10 sau khi thảo luận. Người này đăng ký hạng mục này, người kia đăng ký hạng mục kia, còn ai đăng ký gì đó nữa. Hình Đồng không chú ý lắm. Đăng ký là tự nguyện. Cô là học sinh mới, lớp thể dục mới học được mấy tiết. Không ai biết sở trường của cô. Cô cũng không biết tình hình học tập của bạn học ở đây, biết đâu nhân tài ẩn giấu cả! Không ai động viên cô cũng không muốn đứng ra nhận việc.

Sức bật của Hình Đồng rất mạnh, cơ thể lại mềm dẻo, lực nhảy vô cùng tốt, so với các học sinh nữ đồng lứa. Sở trường của cô là chạy nhanh. Đại hội thể dục thể thao từ lớp một đến lớp 10, cô đăng ký tham gia chạy 50m, 100m, chạy tiếp sức 100m, hoặc chạy vượt rào 100m, thành tích khá tốt. Đối với cô mà nói, có thể chạy ở hạng mục 200m nhưng khá. 400 m thì hơi quá sức, 800 m không cố được, 1500 m thì không cần phải nói nữa.

Bởi vì sức bật tốt, chạy nhanh, cho nên nhảy xa Hình Đồng cũng không tệ. Nhảy cao thì tạm tạm có thể chấp nhận được, nhưng cô sẽ không tham gia mấy hạng mục này. Các hạng mục khác muốn sử dụng lực cánh tay như môn đẩy tạ, ném lao v.v., có hai khả năng một là xếp thành tích kém, hai là không đạt tiêu chuẩn, có đôi khi phải thi lại vài lần, thầy giáo thể dục nhìn cô bởi vì cố gắng dùng lực mà ghen hông mặt, hơn nữa cô có một đôi mắt to trong suốt làm người khác xúc động, nên đã mất nhắm mắt mở cho cô thi qua.

Một ngày giữa tháng 10, lúc nghỉ giữa giờ buổi chiều, uỷ viên thể dục Hùng Kiệt đột nhiên đứng trước bàn Hình Đồng, cầm trên tay tờ đăng ký. “Phương Hình Đồng, đại hội thể dục thể thao lớp chúng ta vẫn chưa đăng ký đủ, cậu có thể đăng ký thi một hạng mục nào đó không?”

Hình Đồng ngẩng đầu, “Tớ không giỏi hạng mục nào cả.”

Hùng Kiệt đã chuẩn bị tư tưởng từ trước, “Quan trọng là tham gia thôi.”

“Tham gia, nhưng lỡ như chỉ có một người tham gia thì thật thảm.”

“Nếu có hạng mục nào lớp chúng ta không đăng ký tham gia, xem như bỏ cuộc, thì mới càng thảm ấy.”

Cũng đúng. Hình Đồng không lên tiếng. Bỗng nhiên cô nghe thấy động tĩnh từ phía sau, sau đó là tiếng gậy gõ xuống đất đi về phía cửa sau.

Hình Đồng giật mình, hỏi Hùng Kiệt, “Còn hạng mục gì nữa?”

Hùng Kiệt mừng rỡ, cầm tờ danh sách trên tay đưa cho Hình Đồng. Hình Đồng nhìn nhìn, trên cùng là hạng mục thi đấu điền kinh. Bên học sinh nữ tổ 50m đây, 100 m đây, chạy tiếp sức 100m thiếu một người, 100 m vượt rào thiếu một người, 200 m, 400 m đều đầy, 800 m thiếu một người, 1500 m thiếu một người. Cô không muốn nhìn xuống, dù sao ngoài điền kinh hạng mục khác cô không giúp được. Cô viết thêm tên mình vào chỗ trống của hai hạng mục chạy tiếp sức 100m và chạy vượt rào 100m. Sau đó đem giấy đăng ký cho Hùng Kiệt. Hùng Kiệt nói liên tiếp hai từ cảm ơn, vẻ mặt vui mừng rời đi.

Chuông vào học vang lên cô nghe thấy tiếng Tiêu Quân Vũ chống gậy về chỗ ngồi. Chiều hôm đó hai người không nói gì, giống như ngày bình thường. Trong lớp học bọn họ nói chuyện không nhiều lắm.

Hết giờ học trên đường về nhà, Hình Đồng nói cho Quân Vũ, “Lúc chiều tới đăng ký chạy tiếp sức 100m và chạy vượt rào 100m”

“A.” Quân Vũ nhìn, gật gật đầu. “Cậu chạy rất nhanh à?” Quân Vũ chưa bao giờ nhìn thấy Hình Đồng chạy bộ. Trên thực tế cậu chưa bao giờ nhìn thấy bạn học chạy bộ. Tiết thể dục cậu được miễn học.

“Đúng vậy, hồi nhỏ tớ có biệt hiệu là ‘Con lốc nhỏ’ và ‘Đôi chân nhanh’ đó! Thật ra mặc dù Hình Đồng chạy rất nhanh, nhưng không ai gọi cô như vậy cả. Mấy đứa bé nếu đặt biệt danh đều dùng để chê cười người khác, rất ít khi khen ngợi. ‘Con lốc nhỏ’ và ‘Đôi chân nhanh’ là Hình Đồng tự khen. Hôm nay vừa đặt.

“Ha ha.” Quân Vũ nhẹ nhàng cười, “Thật vậy á?”

“Cậu không tin? Không tin cậu có thể đến xem tớ chạy!” Hình Đồng cười nói.

Quân Vũ ngẩn ngơ. Nụ cười trên mặt từ từ biến mất. Cậu không nói gì thêm.

“Tớ ở đây trừ cậu ra không có người bạn nào. Tớ sợ đến lúc đó đến một người cổ vũ cho tớ cũng không có.” Hình Đồng vẫn tươi cười, “Nhưng mà, cậu không đến cũng không sao. Thật ra tớ cũng không biết ở đây có người chạy nhanh hay không nữa. Lỡ may tớ về cuối cậu không thấy là tốt nhất. Dù sao người khác tớ không thân, nên không tính mất mặt.”

Trái tim Quân Vũ dường như có cái gì đó đụng mạnh vào. Cậu vẫn không nói gì.

Hình Đồng ngẩng đầu lá cây ngô đồng ven đường, đột nhiên nói, “Ngày hôm qua tớ có đọc một truyện cười. Một học sinh tiểu học tham gia đọc diễn cảm trước trận đấu, cô bé rất khẩn trương, thầy giáo cổ vũ cả buổi, lòng bàn tay của cô bé vẫn đổ mồ hôi. Đến lượt cô bé. Cô bé cắn răng một cái, đi lên giữa bục, nói ‘Các thầy cô giáo, các bạn học, đề tài hôm nay mà em nói đó là: Lá đổ điên rồi. . .’ ha ha, chắc là lá phong đỏ, cô bé nói thành lá đỏ điên rồi, có buồn cười không?”

Đoạn đường còn lại hai người vẫn như ngày thường.

Ngày đó về sau, Hình Đồng không đề cập với Tiêu Quân Vũ chuyện đại hội thể dục thể thao nữa. Cho dù là ngày đầu tiên của đại hội thể dục thể thao cô cũng không nói gì.

Ngày tổ chức đại hội thể dục thể thao là một ngày mát mẻ cuối thu, Hình Đồng rất hào hứng. Cô mặc sơ mi trắng, quần lam, giày thể thao màu trắng, đi đến trường học.

Cuộc thi diễn ra trên sân thể dục và sân bóng của trường, trên đó đã dùng vôi trắng vẽ thành đường chạy. Xung quanh sân trường còn đủ loại màu sắc tung bay. Bình thường mỗi tuần sau lễ kéo cờ mở màn cuộc thi đã bắt đầu treo khẩu hiệu, trên đó là những chữ cái màu trắng được dùng băng dính nhỏ dính lại thành dòng chữ “Nhiệt liệt chúc mừng đại hội thể dục thể thao lần thứ 39 của trường trung học phụ thuộc Phục Đán thành công tốt đẹp.” trên sân trường đã phân chia từng lớp theo từng khu vực. Đã có mấy bạn học chuyển ghế ngồi trên vị trí của lớp mình.

8 giờ sáng đại hội thể dục chính thức bắt đầu. Đại diện mỗi lớp tiến vào sân. Kéo quốc kỳ, hát quốc ca, sau đó hiệu trưởng phát biểu diễn văn khai mạc. Đại diện lớp sau khi nghe xong tiến hành đi ra. Cuộc thi chính thức bắt đầu.

Trận đấu của Hình Đồng đều buổi chiều. Chạy 100m vượt rào vào 1h 30' chiều, còn chạy tiếp sức 100m vào 4h chiều. Nếu có bạn học trong lớp nào bước vào trận đấu cô đều cổ vũ cổ lên, còn thời gian khác cô cùng bạn học khác nói chuyện. Có rất nhiều bạn học trước kia cô chỉ biết tên, nhưng chưa cơ hội nói chuyện nhiều, hôm nay xem như là lần đầu tiên chính thức nói chuyện.

Đề tài nói chuyện của mọi người đều là thành tích của các trận đấu. Lớp chúng ta cho đến lúc này có bao nhiêu người đứng thứ nhất, thứ hai, thứ ba, là ai tên gì, so với lớp khác thành tích như thế nào. Các bạn nhìn thấy Lưu Xuân Mai của lớp ba không? Giỏi quá! Diệp Hiểu Đồng xếp thứ hai oan quá, Vô

Quần rồ ràng chạy trước.....

Rất nhanh đã đến buổi trưa. Mọi người hôm nay đều mang theo lương khô, lấy ra một miếng chia nhau ăn. Hình Đồng ngồi trên vị trí được phân cho lớp 5. Gió thu lành lạnh thổi vào mặt, ánh nắng ấm áp chiếu trên người, cảm giác cùng mọi người nói chuyện ăn cơm ngoài trời cũng không tệ. Từ sáng đến trưa, thỉnh thoảng cô lại nhớ đến Tiêu Quân Vũ. Cậu ấy hiện tại đang làm gì? Nhưng suy nghĩ đó đều nhanh chóng bị âm thanh cổ vũ hoặc câu hỏi của người bên cạnh đánh gãy.

1 giờ trận thi đấu buổi chiều chính thức bắt đầu. Hình Đồng ngồi tại chỗ nghĩ đến cô còn 30 phút nữa bắt đầu thi. Tuy chỉ chạy khoảng 20 giây, nhưng trong lòng cô lại càng ngày càng khẩn trương.

Cô đang nói chuyện với mấy bạn nữ, bên tai hình như nghe thấy tiếng gậy “cốc cốc” quen thuộc. Cô quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Quân Vũ đi về phía các cô đang ngồi. Trong chốc lát Hình Đồng cảm thấy tràn ngập vui sướng. Cô đứng dậy chạy về phía Tiêu Quân Vũ.

Hơn hai tuần trước Hình Đồng có nhắc đến chuyện muốn cậu đến xem trận đấu của cô. Hơn nữa hai câu cuối cùng mà cô nói “Cậu không đến cũng không sao” “Ờ may tớ về cuối cậu không thấy là tốt nhất”. Quân Vũ biết cô muốn anh tham gia đại hội thể dục thể thao, nhưng lại sợ anh vì tàn tật mà mặc cảm, cho nên hỏi rất cẩn thận. Lúc ấy anh không trả lời, ngay lập tức cô lúng túng đổi đề tài, về sau cũng không nhắc lại nữa.

trước kia tổ chức thi đấu Quân Vũ hoàn toàn không có ý định đến. Mà hầu như không suy nghĩ đến vấn đề này. Từ nhỏ cậu không bao giờ tham gia đại hội thể dục thể thao ở trường học. Ngày tổ chức đại hội thể dục thể thao cậu đều ở nhà, giống như các tiết thể dục cậu đều ở một mình trong lớp. Cậu tập mãi thành thói quen, không hề hối hận, cũng không tò mò cái gì. Nhưng không biết tại sao, sáng hôm nay thức dậy lại có cảm giác khó chịu. Thậm chí tò mò đại hội thể dục thể thao ở trường diễn ra như thế nào? Chủ yếu là Phương Hình Đồng lúc này đang làm gì?

Trước hai ngày, không biết vì sao, Quân Vũ lại đặc biệt quan tâm đến thời gian tổ chức và nơi thi đại hội thể dục thể thao dán trên bảng thông báo trước cửa trường học. Cậu đặc biệt tìm kiếm thời gian thi của học sinh nữ về hạng mục 100m chạy vượt rào và 100m chạy tiếp sức. Kế hoạch ban đầu ngày hôm nay là ở nhà đọc sách. Nhưng kết quả là sáng hôm nay vừa mới nhìn được vài tờ, mà lại không vào được chữ nào. Phương Hình Đồng lúc này đang làm gì?

Mẹ đi làm 12 giờ trưa ăn cơm một mình. Nhứ đến mấy câu nói của cô, “Đúng vậy, hồi nhỏ tớ có biệt hiệu là ‘Con lốc nhỏ’ và ‘Đôi chân nhanh’ đó!” “Không tin cậu đến xem tớ chạy đi!” “Ta sợ ngay đến cả một người cổ vũ tớ cũng không có.” Nhớ đến khuôn mặt tươi cười của cô, Quân Vũ cảm gậy lên, chông ra cửa.

Đến trường học, tiếng loa vang lên, hình như đang thông báo thành tích trận vừa rồi. Trong vườn trường mọi nơi đều là người, chỗ nào cũng thấy lá cờ.

Quân Vũ không chăm chú nghe, Thậm chí anh cũng không dừng lại xem trận thi đấu trên sân. Cậu chỉ nghiêm túc nhìn phía bên cạnh sân thể dục, sau đó đi về phía bên sau sân bóng đến vị trí của ban 5 lớp 11.

Bên tay trái là vị trí đứng của các lớp được chia, bên tay phải là sân đấu. Hai bên đều có rất nhiều người. Dọc theo đường đi rất nhiều người dừng lại, rất nhiều ánh mắt kinh ngạc, thông cảm, hoặc tiếc hận, còn rất nhiều tiếng nói khe khe, cũng có rất nhiều thanh âm rõ ràng có thể nghe thấy, “Trời ah?” “Tại sao cậu ta đến đây?” “Cậu ta đến đại hội thể dục thể thao làm gì?” “Nghe nói là bị tê liệt.” “Hình như là ban 5 lớp 11.” “Thành tích của bọn họ đang xếp đầu đó.” “Thực đáng tiếc quá!” . . .

Quân Vũ không chớp mắt đi về phía trước. Cậu đã thấy Phương Hình Đồng. Cô ấy nói chuyện với hai bạn nữ, cậu nhìn thấy một bên mặt của cô. Còn khoảng gần 20, 30m, đột nhiên Hình Đồng quay đầu sang nhìn, thấy cậu, trên mặt nở một nụ cười thật tươi. Cô chạy nhanh về phía cậu. Đến trước mặt cậu đứng lại, “Quân Vũ, cậu đã đến rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: 10, Đại hội thể dục thể thao II . . .

Mặt cô hơi hơi đỏ, ánh mắt trong suốt lấp lánh, bên trong như có giọt nước chảy qua.

Nhìn nụ cười rực rỡ và vẻ mặt không dấu được niềm vui kia của cô, trái tim Quân Vũ đập thành thịch. Cậu thật không ngờ rằng bản thân đến đây lại làm cho cô ngạc nhiên mừng rỡ đến như vậy. Có thể khiến cô vui vẻ như vậy anh nguyện ý làm tất cả mọi thứ. “Đúng vậy, ‘Đôi chân nhanh’ có lên.”

“A, Quân Vũ.” Hình Đồng trái tim nở hoa, tươi cười rạng rỡ. Cô không biết nên nói cái gì bây giờ, đành phải gọi tên Quân Vũ thêm một lần.

Hai người đi đến vị trí của ban 5. Quân Vũ ngồi xuống, Hình Đồng giúp cậu dựa gậy vào bên cạnh.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Quân Vũ hỏi.

“Không có gì cần chuẩn bị. Hoạt động một chút như thế này là được rồi.” Hình Đồng đột nhiên cảm thấy bản thân không còn lo lắng nữa.

“VẬY CẬU ĐI CHUẨN BỊ ĐI.”

“TỚ Ở ĐÂY CŨNG CÓ THỂ LÀM ĐƯỢC MÀ.” Hình Đồng bắt đầu nhấc chân, áp chân, xoay người, mở rộng tay. . . Cô đứng bên cạnh khởi động thân thể, vừa nói chuyện với Quân Vũ.

Tìm Quân Vũ đột nhiên nhảy lên “Thỉnh thích”. Cậu nhẹ nhàng hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra. Rồi lại hít sâu một hơi. Cậu chưa bao giờ thể nghiệm như thế này, trong lòng hơi bối rối. Cũng may Hình Đồng vận động làm nóng cơ thể, không phải nhìn cậu mãi.

Qua mấy phút, âm thanh gọi người trong danh sách vang lên, “Mỗi nhóm vận động viên nữ lớp 11 tham gia 100m chạy vượt rào ra sân tập hợp.”

Hình Đồng dừng lại động tác, nhìn Quân Vũ cười, “Được rồi.”

Quân Vũ vươn tay lấy giấy chống.

“Cậu làm gì vậy?” Hình Đồng hỏi cậu.

“Tớ đến điểm cuối chờ cậu.” Quân Vũ đã chống gậy đứng lên.

“Được.” Hình Đồng vui vẻ.

Hai người đi về hai phía khác nhau. Hình Đồng đến điểm bắt đầu, Quân Vũ đến điểm cuối.

Hình Đồng bước ra sân đấu, chào mấy bạn học mình quen. Ngay sau đó, điểm danh, bước lên vạch xuất phát, tiếng súng vang lên, xuất phát chạy.

Hình Đồng trước kia đã từng được huấn luyện qua về chạy vượt rào, biết vượt rào có mấy bước đầu là đột phá (xuất phát chạy), mềm dẻo (vượt rào), nhịp nhàng (giữa 3 bước hoặc 4 bước chạy), chạy nước rút (10 mét cuối cùng). Cô cũng biết chạy vượt rào vốn dĩ được gọi là chạy vượt rào là vì không cần nhảy lấy đà, mà trực tiếp nhảy qua. Hình Đồng luyện tập 4 bước vượt rào, chân trái và chân phải vượt rào. Từ nhỏ sức bật, lực nhảy, tính mềm dẻo của cô đều tốt, lá gan cũng lớn, có gan nhấc chân. Hai tuần lễ sau khi đăng ký mỗi buổi chiều cô đều luyện tập qua vài lần, nên đã nhanh chóng tìm lại được cảm giác.

Khi bắt đầu bước lên đường băng, Hình Đồng tập trung cao độ. Cô đem hết toàn sức lực xuất phát chạy. Lúc đến rào cần nghiêng người về phía trước, không chế tốt trọng tâm. Nhảy lên, vượt rào, tiếp đất. Cô cảm giác được gió thổi bên tai, cảnh vật xung quanh mờ nhạt. Rào cần cuối cùng, khi tiếp đất chân của cô hình như đụng tới thành lan can. Hình Đồng lao đảo. Cô mặc kệ, sau đó liều mạng chạy về đích. Khi chạy qua điểm cuối bước chân của cô mới dần ổn định lại. Cô chạy chậm thêm mấy bước nữa rồi mới quay lại.

Quân Vũ nhìn Hình Đồng xuất phát chạy, kinh ngạc vì sức bật của cô. Cô vừa xuất phát chạy đã dẫn đầu. Nhìn cô nhảy lên, vượt rào cần, tư thế tuyệt đẹp, những lúc vượt rào lực cũng không chế rất nhịp nhàng. Quân Vũ khâm phục lòng gan dạ và chuyên tâm của cô. Nhìn thấy ở rào cần cuối cùng bước chân cô lao đảo, tìm Quân Vũ ngừng đập, hô hấp cũng ngừng, cho đến khi cô thất tha thất thểu vượt qua điểm cuối, bước chân cũng ổn định lại, tìm cậu mới mới đập lại bình thường. Cậu hít một hơi lớn, sắc nghẹn đến nổi bật ho. Suýt chút nữa bị cô dọa chết!

Cậu vừa ngừng ho khan, Hình Đồng đi tới, vẻ mặt đỏ bừng, thở hổn hển. “Thế nào?”

“Rất giống con lóc nhò!” Quân Vũ cười nhìn cô. Nghĩ đến vừa rồi dường như cô sắp ngã sắp xuống, trái tim bây giờ vẫn còn sợ hãi.

Hình Đồng vẻ mặt tươi cười, “Cảm ơn đã khen ngợi.”

Hình Đồng chạy vượt rào đứng thứ hai, so với người xếp đầu gần như không có chênh lệch. Nếu không phải bước cuối cùng kia lao đảo mấy bước, người đứng đầu có lẽ là cô. Nhưng Hình Đồng vẫn rất vui vẻ, dường như còn vui hơn so với đứng đầu.

Hạ Lam đi tới, đưa cho Hình Đồng một chai nước.

“Cám ơn.” Hình Đồng nhận lấy, mở ra uống ngay. Khóe mắt thoáng nhìn Quân Vũ sắc mặt tối sầm lại, hai tay nắm gậy rất chặt.

Hình Đồng uống hết nửa chai nước mới dừng lại. Cô bước lên nửa bước, cách Quân Vũ gần hơn một chút, nhìn vào mắt anh, nói nhỏ, “Quân Vũ, Cậu biết không? Trước lúc cậu tới tớ rất hồi hộp. Cậu đến rồi, tớ không còn hồi hộp nữa. Cám ơn cậu.”

Trái tim Quân Vũ dường như có ai đó đang bóp chặt. Nhìn đáy mắt trong suốt của cô, cậu không hề nghi ngờ lời nói của cô một chút nào. Nhưng mà, vì sao? Vì sao lại như vậy?

“Cậu phải về sao?” Hình Đồng nhẹ giọng hỏi. Lúc đầu cô không hi vọng Quân Vũ đến. Cô biết Quân Vũ không để ý bản thân tàn tật, nhưng cậu ấy đứng ở trên sân thi đấu thể thao như vậy, đứng ở trước mặt tất cả bạn học, cần bao nhiêu dũng khí? Cậu làm như vậy là vì cô. Trong lòng Hình Đồng rất cảm động. Không muốn yêu cầu thêm cái gì, lại không biết trên mặt mình bây giờ đang tràn ngập chờ mong.

“Không, tớ xem cậu chạy tiếp sức xong mới về.” Lúc đầu Quân Vũ vốn định nhìn Hình Đồng chạy vượt rào xong là về nhà. Nhưng mà nhìn vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng của Hình Đồng khi nhìn thấy cậu, nhìn thấy Hình Đồng lao đảo chạy, cậu không muốn đi, cũng không dám đi nữa. Cậu muốn xem cô chạy tiếp sức 100m, biết cô không hồi hộp, không ngã. Như thế đêm nay cậu mới ngủ được.

“Tốt quá” Hai lúm đồng tiền Hình Đồng như hoa, “VẬY TIẾP TỤC CHO CẬU CHỨNG KIẾN SỰ LỢI HẠI CỦA “ĐÔI CHÂN NHANH”.”

Hai người nói nói cười cười đến vị trí của ban mình. Đến nơi, Quân Vũ đến ngồi chỗ mấy bạn nam. Hầu hết thời gian cậu nghe mọi người nói chuyện, bản thân không nói gì cả.

Hình Đồng lại tiếp tục nói chuyện với mấy bạn học sáo thi, rồi cùng Hạ Lam nói chuyện phiếm. Cô không thấy Quân Vũ. Nhưng biết cậu ngồi ở một chỗ cách cô rất gần, trong lòng Hình Đồng vẫn rất vui.

Thời gian qua nhanh, sắp đến 4 giờ rồi. Hôm nay chạy tiếp sức là hạng mục thi cuối, lại liên quan trực tiếp đến vinh dự tập thể, nên mọi người đều rất coi trọng. Sau khi tiếng thông báo vang lên, mỗi ban đường như dốc toàn bộ lực lượng vào trận đấu, mọi người đều bắt đầu đi về phía sân thể dục bên kia.

Hình Đồng đi đến bên người Quân Vũ, “Cậu ở chỗ này chờ tớ được không?”

Quân Vũ biết cô lo lắng trên sân thể dục có rất nhiều người, “Không có gì đâu. Cậu mau đi đi.”

“VẬY CẬU CẦN THẬN.” Hình Đồng nhẹ nhàng dặn dò cậu, đi về phía vạch xuất phát.

100 m chạy tiếp sức được bố trí gần đường đua 400. Vận động viên sau khi đến vạch xuất phát, ngoại trừ người đầu tiên cầm gậy xuất phát ra, thì những vận động viên khác đều phải thay nhau tiếp gậy.

Hình Đồng là người tiếp gậy thứ 3. Cô đi đến điểm tiếp gậy thứ ba sau đó nhìn xung quanh một lượt.

Trên sân thể dục nơi nơi đều là người. Nơi xuất phát và điểm cuối là hai nơi nhiều người nhất. Ở các điểm tiếp gậy khác cũng rất nhiều người. Bỗng nhiên Hình Đồng thấy Quân Vũ. Cậu chống gậy đứng ở ngoài đường chạy giữa điểm tiếp gậy thứ 3 và thứ 4. Hình Đồng cười vẫy tay với cậu. Nhìn thấy cậu gật gật đầu.

Hình Đồng tập trung lực chú ý. Trận đấu bắt đầu. Hình Đồng đứng vững ở vị trí của mình, cơ thể hướng về phía trước, tay phải lật ngửa đưa về phía sau, đầu cũng xoay về phía sau bên phải, nhìn người thứ hai tiếp gậy Uông Văn chạy về phía mình. Cô bắt đầu chạy chậm chậm. Cảm giác được gậy đặt trong tay. Cô nhanh chóng cầm lấy, sau đó chạy thật nhanh. Tất cả mọi thứ lướt qua lùi về phía sau. Trong lúc chạy cô nghe rõ giọng của Quân Vũ, “Hình Đồng, cố lên!”

Hình Đồng liều mạng dốc hết sức lực chạy về phía trước, nhìn thấy ở điểm thứ tư của ban năm Bội Dao đã chạy khởi động, tay đặt sau người. Cô đem gậy đặt trong tay cô ấy, chờ cô ấy nắm chặt mới bắt đầu buông tay. Sau đó cô chạy chậm lại, lui ra khỏi đường chạy. Cô luôn nhìn Bội Dao chạy cho đến khi cô ấy đến điểm cuối. Hình như lại đứng thứ hai. Hình Đồng rất vui.

Hình Đồng xoay người, bắt đầu chạy đến chỗ Tiểu Quân Vũ đứng. Cậu vẫn luôn đứng ở nơi đó, chờ cô. Hình Đồng đến trước mặt cậu dừng lại, hai người nhìn nhau cười. Đều không nói gì. Đứng trước dòng người tập nập và náo nhiệt, vụng trộm hưởng thụ cảm giác yên bình hạnh phúc.

Lúc lâu sau, hai người đồng thời hỏi, “Có mệt không?” Quân Vũ sắc mặt ửng đỏ, lắc đầu. Hình Đồng tươi cười, cũng lắc đầu. Một cổ cảm xúc ấm áp mập mờ không rõ giữa hai người truyền đến.

Quân Vũ trở lại vị trí của lớp ngồi xuống. Hình Đồng lên nhận phần thưởng, phần thưởng giải nhì là cuốn sổ ghi chép màu xanh lá cây. Hình Đồng cầm hai cái vui vẻ trở về, sau khi ngồi xuống mở ra xem phía trong đó viết gì, rồi cầm lên nhìn đi nhìn lại gương mặt vui vẻ đem cất đi.

Hiệu trưởng tuyên bố đại hội thể dục thể thao kết thúc tốt đẹp, cảm xúc bây giờ của mọi người vẫn chưa thỏa mãn.

Hôm đó trên đường về nhà, Hình Đồng bỗng nhiên im lặng một cách khác thường. Đến chỗ chia tay, cô lấy một cuốn sổ đưa cho Tiểu Quân Vũ, “Đây là tặng cho cậu.”

Quân Vũ kẹp gậy vào nách, đưa hai tay ra nhận sổ. Trên trang sách viết, “Chúc mừng bạn học Phương Hình Đồng vinh dự đạt vị trí thứ hai cuộc thi chạy 100m vượt rào do trường tổ chức, đặc biệt khuyến khích!” ở phía dưới góc phải là con dấu của trường trung học Phục Đán, góc trái là chữ Hình Đồng “Quân Vũ, cảm ơn cậu đã đến cổ vũ cho tớ!”

Trong lòng Quân Vũ rung động. Đây là lần đầu tiên có bạn học tặng gì đó cho cậu, cũng là lần đầu tiên có bạn học nữ tặng cho cậu gì đó. Thật ra, cậu hoàn toàn không nghĩ đến mấy thứ này. Cậu chỉ nhớ đây là lần đầu tiên Phương Hình Đồng tặng cậu, cô viết tên của cậu trên đó. Cậu thật sự rất muốn có một cái gì đó của riêng cô. Quân Vũ ngẩng đầu nhìn Hình Đồng, “Cám ơn.”

Hình Đồng lấy cuốn sổ trong tay cậu, giúp cậu bỏ vào túi áo khoác. Hai người nhìn nhau cười. Hình Đồng nói, “Ngày mai gặp.”

Quân Vũ gật gật đầu, chống gậy nhìn cô xoay người rồi đi, mới bắt đầu chậm rãi đi về nhà. Lúc này cậu vẫn chưa ý thức được, từ ngày hôm đó trở đi, trong lòng cậu có thứ gì đó đang dần thay đổi. Mỗi lần sau đó dường như cậu không có khả năng từ chối bất cứ yêu cầu gì khi nhìn thấy gương mặt tươi cười và đôi mắt lấp lánh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: 11, Báo bảng . . .

Trước sau mỗi phòng học của trường trung học phụ thuộc đều gắn bảng đen. Bảng phía trước dùng để viết bài giảng, phía sau để viết báo tường. Báo tường chủ yếu viết một số bài văn tuyên truyền ca ngợi tổ quốc, một số tin tức trong trường, hay một số nhân vật có công hiến lớn. Ở trường phụ thuộc báo tường hai tuần đổi một lần, do các bạn trong ban phụ trách. Lớp học có bốn tổ, mỗi bàn có hai người cho nên mỗi tổ có 8 người. Báo tường cũng giống vệ sinh trực nhật, tám người chia nhau làm.

Tuần này đến lượt tổ Phương Hình Đồng làm báo tường. Thứ hai lúc tan học, mọi người ở lại, phân công một số công việc. Quân Vũ ngồi một mình ở vị trí thứ bảy, sau Hình Đồng. Nhưng cậu không tham gia trực nhật và làm báo tường, cho nên cũng không tham gia thảo luận.

Lúc mọi người thảo luận, nói giọng Thượng Hải. Lúc này Hình Đồng đã hiểu rất nhiều từ so với lúc mới đến, hiểu hơn một nửa. Nhưng cô không có ý kiến gì hay nên không góp ý kiến, chỉ nghe mọi người thảo luận.

Mọi người nhanh chóng phân công xong. Trương Cường viết cái gì, Tào Thanh viết cái gì, Phạm Cường viết cái gì, Thẩm Tĩnh viết cái gì. . . Cuối cùng, “Phương Hình Đồng, cậu vẽ tranh minh họa đi. Vẽ theo bức vẽ này.” Tào Thanh đưa cho cô một tập tranh minh họa báo tường.

“A. được.” Hình Đồng biết bản thân không có tế bào nghệ thuật, vẽ tranh không đẹp. Nhưng cô cũng không có lòng tin đối với việc dùng phấn viết chữ. Trường học trước kia đều do uỷ viên tuyên truyền và mấy bạn viết chữ đẹp phụ trách, vẽ tranh có ban cán sự làm báo tường vẽ, bản thân cô chưa bao giờ tham gia. Ở đây mỗi người đều phải làm. Vẽ tranh thì vẽ tranh thôi.

Thứ năm mọi người đem phần viết của mình viết xong. Giữa những bài văn đều để một khoảng trống. Hình Đồng biết đó để lại vị trí cho cô vẽ đường viền. Bốn góc xung quanh chừa lại khoảng trống khá lớn. Nơi đó để vẽ hoa văn lớn.

Trước ngày chủ nhật phải hoàn thành báo tường nên Hình Đồng cảm thấy áp lực rất lớn. Trên đường đi học về cô than phiền với Quân Vũ mấy lần. Thứ sáu sau khi hết giờ học cô nhủ mày nói với Quân Vũ, “Cậu về trước đi, tớ về báo tường cho xong đã.”

“Tớ chờ cậu. Tớ làm bài tập.” Quân Vũ nói.

“Được.” Hình Đồng cảm giác tốt hơn một chút. Cô chậm chậm dọn bàn học, sau đó cầm tranh minh họa và hai hộp phấn màu lớn đi ra phía sau.

Đầu tiên Hình Đồng nhẹ nhàng vẽ lên bảng, ở giữa các bài báo vẽ đường viền móc câu. Cô thích chữ cái S từng cái từng cái ngoắc vào nhau, cô dùng màu tím vẽ. Cô cũng thích hình cuộn sóng đơn giản, dùng màu lam vẽ, dưới mỗi dải sóng vẽ một đường viền màu vàng. Cô vẽ thêm một số hoa nhỏ. Ở giữa vẽ một hình tròn nhỏ làm nhụy hoa, bên cạnh vẽ bốn nửa hình cầu làm cánh hoa, một đường thẳng làm cành hoa, phía dưới vẽ mỗi bên một lá cây. Cô vẽ một đàn cá nhỏ. Một hình tam giác nghiêng sau một hình thang nhỏ. Dùng dấu ngoặc ngược để vẽ ánh mắt.

Sau khi vẽ đường viền xong, những phần sau cô không biết làm sao để vẽ. Hình Đồng cầm tranh minh họa hết lật mặt trước rồi lại lật mặt sau năm sáu lần, cuối cùng quyết định góc dưới bên trái bảng đen vẽ theo trang thứ ba của tranh mẫu sóng biển và hải âu tung bay phía trên, góc dưới bên phải vẽ theo trang thứ tám có hai đứa trẻ, phía trên bên trái vẽ theo trang mười bảy hàng liễu rủ xuống, phía trên bên phải vẽ theo trang mười sáu một bụi hoa năm màu rực rỡ.

Quyết định vẽ cái gì đã không dễ rồi, đến khi thật sự vẽ mới cảm thấy càng khó hơn. Trên tập tranh sóng biển đều đều như nhau, hải âu sinh động như thật, trẻ nhỏ hoạt bát chạy nhảy, liễu đang rủ xuống trên đỉnh núi xa xăm tĩnh lặng mê người, hoa cỏ tươi đẹp thi nhau nở. Mặc dù là những nét bút đơn giản, nhưng mang lại cho người ta cảm giác đầy sức sống.

Hình Đồng cảm thấy bản thân vẽ cái gì cũng cứng ngắc, khó coi. Cô vẽ lên rồi lại xoá, xoá rồi lại vẽ lại hết bao nhiêu lần. Về phía dưới hải âu trên sóng biển quá xấu, cô đứng lên bàn vẽ hàng liễu rủ xuống. Cũng không ra gì cả. Cô xoá đi, nhảy xuống bàn, vẽ trẻ nhỏ. Quá xấu, cô lại phải xoá đi. Tiếp tục nhảy lên bàn vẽ đoá hoa hướng dương. . .

Quân Vũ đang làm bài tập toán cả một giờ mới làm được một đề. Cậu nhìn Hình Đồng vẽ vẽ xoá xoá không ngừng nghỉ. Nhìn thấy cô cau mày, thời gian càng lúc càng lâu, càng lúc càng sâu. Cậu thấy đau lòng. Cậu thở dài một hơi. Nếu chỉ vẽ hai bức tranh bên dưới, cậu đã qua vẽ giúp cô rồi, cũng chỉ mất vài phút thôi. Nhưng hai bức tranh phía trên, nhất định phải đứng trên bàn mới vẽ được. Cậu biết Hình Đồng không để ý cậu tàn tật, nhưng nếu cậu đứng lên bàn vẽ tranh nhất định phải có người giúp đỡ, tất nhiên lúc đó nhìn sẽ nhếch nhác. Hình Đồng chính là người duy nhất trên thế giới cậu không muốn để cô thấy mình chập vấp và nhếch nhác thâm hại.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua. Vừa đúng nửa giờ đồng hồ, cuối cùng Hình Đồng đành phải ném phần viết và tập tranh xuống bàn, chán nản ngồi trên chiếc ghế trước bảng đen.

Quân Vũ chống gậy đi qua. “Thật ra cậu về cùng được. Đừng lau.”

“Cậu không cần an ủi tớ. Mấy đứa bé ở nhà trẻ còn về tốt hơn tớ.” Hình Đồng ngẩng đầu.

Quân Vũ nhìn thấy phía bên phải má cô có một vết phấn màu hồng nhạt, có lẽ lúc cô vẽ không để ý tay quệt trúng mặt. Cô cau mày, mím môi, vẻ mặt buồn rười, sắp khóc đến nơi rồi.

Trái tim Quân Vũ bỗng nhiên thất lại, “Tớ giúp cậu vẽ nhé.”

“Thật sự?” Mắt Hình Đồng trừng lớn, gương mặt tràn đầy tươi cười, trong mắt hiện ra một dải ánh sáng.

Quân Vũ thở dài một tiếng trong lòng . Có thể đổi về mặt tươi cười này của cô bản thân cậu làm gì cũng đáng giá.”Cậu giúp tớ.” Quân Vũ nhìn lên phía trên tấm bảng.

“À.” Hình Đồng nhảy lên bắt đầu dọn bàn. Cô bắt đầu di chuyển ba cái bàn học đến trước bảng đen. Khoảng cách giữa mỗi bàn khoảng ba bốn mươi cm. Cô kéo chiếc bàn ra giữa, bên trái bên phải cũng để một bàn. Sau mỗi bàn cô lại sắp xếp thêm một dãy bàn. Đủ sáu bàn cô lại bắt đầu sắp xếp thêm nữa.

“Hình Đồng, hai hàng đủ rồi.” Quân Vũ chống gậy đứng bên cạnh xem cô một đầu mồ hôi, trên mặt có áy náy và bất đắc dĩ.

“Ba hàng an toàn hơn.” Hình Đồng đem dãy thứ ba sắp xếp xong. Toàn bộ số bàn phòng học bị cô kéo mất một nửa, ở phía sau phòng học kéo thành một hàng dài.

Quân Vũ chống gậy đi qua. Xoay người dựa lưng vào dãy bàn. Cậu tháo gậy dưới nách ra. Hình Đồng nhận lấy, đem hai chiếc gậy đặt trên bàn.

Hai tay Quân Vũ đặt lên bàn chống đỡ cơ thể, bỗng nhiên hai tay dùng lực đẩy phải ra sức, cơ thể nâng lên phía trên ngồi lên mép bàn phía sau. Đùi phải cậu hơi đơng đưa, chân trái nhỏ bé yếu ớt lại lắc kịch liệt, hoàn toàn không chịu nổi trọng lực của cậu. Hình Đồng đứng bên cạnh cậu lo lắng nhìn.

Hai tay Quân Vũ chống ra phía sau bàn chống đỡ cơ thể di chuyển về phía sau, đến lúc cả người đều ngồi trên bàn phía sau, chống cơ thể sang bên phải. Cậu nâng đùi phải đặt lên bàn. Rồi xoay người dùng tay trái nắm lấy chân trái vẫn ở dưới bàn, hai tay nắm lấy nó di chuyển lên trên bàn. Từ đầu đến cuối cậu không nhìn Hình Đồng.

Tìm Hình Đồng dường như có cái gì đó bóp chặt. Cô không biết chân trái Quân Vũ đã hoàn toàn tê liệt. Chân trái Quân Vũ chân trái héo rút gầy nhỏ, qua ống quần cũng nhìn rõ ràng. Nhưng Hình Đồng chưa bao giờ nghĩ nhiều. Bình thường cùng cậu đi đường, hoặc lúc cậu đứng dậy ngồi xuống giúp cậu lấy gậy cất gậy cô không cảm thấy chân trái cậu có gì khác. Cô cảm thấy Quân Vũ cứng cỏi, thông minh, đẹp trai. Cô thích tính thẳng thắn, tính cách xa cách không dính bụi trần. Cô càng bội phục tài năng trí tuệ hơn người của cậu. Chân tàn tật và đôi gậy của anh trong mắt cô gần như là vô hình.

Hôm nay lần đầu tiên nhìn Quân Vũ khó khăn di chuyển chân trái hoàn toàn không có khả năng nhúc nhích ấy tìm Hình Đồng đau không tả nổi. Cô chỉ biết cậu đi lại không tiện, thì ra vất vả đến như vậy! Đây là chuyện từ lúc còn nhỏ cậu đã phải đối mặt. Mà lớn lên cậu trầm lặng, ôn hoà, xuất sắc đến như vậy. Tìm Hình Đồng run rẩy giống như có gì đó đánh mạnh vào.

Quân Vũ đem chân trái chuyển lên bàn xong, đưa tay nắm lấy hai gậy.

“Chờ một chút.” Hình Đồng chạy nhanh lên bàn học. Cầm hai cây gậy đưa cho Quân Vũ. Đỡ lấy cậu chống gậy đứng lên. Azzz, bản thân không biết vẽ tranh, vẽ xấu thì quan trọng gì đâu? Vì sĩ diện của bản thân mà khiến Quân Vũ bị ép buộc như vậy. Lúc này Hình Đồng bắt đầu hối hận khó chịu. Cô giống như lời mẹ thường nói, không hiểu chuyện. Cô hận bản thân quá.

Quân Vũ chống gậy ổn định xong. Cẩn thận đi về phía trước vài bước. Hình Đồng khẩn trương muốn chết, tay vẫn nắm cánh tay cậu cho đến khi hai người đứng trước bảng đen. Quân Vũ đứng vững. Đem gậy bên phải cho Hình Đồng lúc này cậu mới nhìn cô.

Hình Đồng nhận gậy cũng nhìn vào mắt Quân Vũ. Trên mặt cô bình tĩnh Quân Vũ không nhìn thấy sợ hãi hay ngạc nhiên, thông cảm, ghét bỏ trong mắt cô mà nhìn thấy sùng bái, quan tâm, tự trách và đau đớn. Hình Đồng giống như dòng suối nhỏ trong suốt thấy đáy, tất cả suy nghĩ của cô người khác có thể nhìn thấy rõ ràng trên gương mặt và thông qua ánh mắt. Trong lòng Quân Vũ kích động, mơ hồ có dòng nước ấm chảy qua.

“Phấn viết.”

Hình Đồng xoay người cầm hộp phấn màu trên bàn học.

“Màu cà phê.”

Hình Đồng đưa cho Quân Vũ phấn viết màu cà phê. Tay trái Quân Vũ cầm gậy, cân bằng tốt cơ thể, tay phải bắt đầu vẽ thân cây.

“Màu xanh.”

“Màu vàng.”

“Màu lam.”

...

Hình Đồng nhận phấn viết Quân Vũ đã dùng xong, rồi đưa cho anh màu mới. Cô nhìn Quân Vũ mới vẽ vài nét đã vẽ xong hàng liễu rủ xuống, so với cô đẹp gấp trăm lần.

“Quân Vũ, cậu biết vẽ tranh à!” Hình Đồng vừa mừng vừa sợ.

Quân Vũ cười cười. Đưa phấn viết cho cô. Chỉ chì gậy phải đang nằm trên bàn.

Hình Đồng nhặt gậy phải lên đưa cho cậu. Cậu chống vững, đi chậm về bên phải đi. Đi đến trước bảng đen dừng lại, đưa cho Hình Đồng gậy phải.

“Màu đỏ.”

“Màu vàng.”

...

Chỉ mấy phút Quân Vũ đã vẽ xong bụi hoa. Mẫu đơn đỏ thắm, hoa hướng dương vàng óng ánh, hoa hồng màu hồng phấn, Daisy màu lam, Ngọc lan trắng, và tulip màu tím.

Hình Đồng khen không dứt miệng, “Oa, Quân vũ cậu lợi hại quá!” Quân Vũ chỉ thản nhiên mỉm cười.

Hình Đồng đem gậy phải đưa cho Quân Vũ, cậu chống tốt, đem cả hai gậy cho Hình Đồng. Hình Đồng một tay lấy gậy, một tay diu cậu ngồi xuống. Cậu dùng hai tay nâng chân trái đặt xuống bàn, rồi tiếp tục đem chân phải đặt dưới bàn. Hình Đồng nhảy xuống bàn. Chờ Quân Vũ từ từ nhích người xuống, đỡ lấy cậu, đưa hai gậy cho cậu. “Cậu đến bên kia ngồi một lát, tớ kéo mấy cái bàn này ra.”

Quân Vũ lui sang bên cạnh, nhìn Hình Đồng kéo bàn về chỗ cũ. Sau đó dưới sự giúp đỡ của Hình Đồng, cậu một tay chống gậy, một tay lấy phấn viết vẽ hải âu trên sóng biển và hai đứa bé.

Hình Đồng ngạc nhiên hơn nữa. “Oa, Quân Vũ, làm sao cậu có thể vẽ hai đứa bé xinh đẹp như thế này? Đáng yêu quá! Quân Vũ, cậu thật sự rất lợi hại!”

“Ồ?” Hình Đồng đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Vừa rồi cậu vẽ tranh không nhìn tập tranh mẫu, cậu làm sao biết vẽ như thế nào?”

“Tớ vừa rồi nhìn cậu vẽ.” Quân Vũ thành thật trả lời.

“A...” Cậu vẫn luôn nhìn sao? Hình Đồng cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng trong lòng ấm áp, cười rạng rỡ nhìn Quân Vũ.

Quân Vũ nhìn về mặt sáng lạn của Hình Đồng, dịu dàng nhắc nhở cô, “Trên mặt cậu có vết phấn.”

Hình Đồng không suy nghĩ nhiều đưa tay phải lên sờ mặt. Lúc đầu trên gò má có một vết phấn, bây giờ cả mặt biến thành hoa. Quân Vũ nhin không được bật cười.

Hình Đồng sức nhớ ra rồi nhìn tay mình. Nhìn Quân Vũ cười vui vẻ như vậy cảm thấy xấu hổ, không chút suy nghĩ đưa tay lên xoa mặt Quân Vũ.

Quân Vũ chống gậy theo bản năng muốn trốn ra phía sau, cơ thể bỗng lắc lư. Hình Đồng hoảng sợ đỡ lấy cậu. Chờ cậu đứng vững mới thả tay ra.

Lúc này hai người đều xấu hổ. Trong không khí có cái gì đó bắt đầu thay đổi.

“Xin lỗi.” Hình Đồng nói trước.

“Không sao.”

“Hôm nay cảm ơn cậu.”

“Không cần cảm ơn tớ.”

“Chúng ta đi rửa vết bẩn thôi.”

“Được.”

Hai người đi toilet. Quân Vũ ở trong toilet ngáy người một lúc lâu. Thật ra cậu rửa tay, mặt, với gậy phải dính bụi rất nhanh. Cậu đứng ở đây là vì muốn bình phục lại trái tim đang loạn nhịp.

Từ lúc cậu bắt đầu hiểu chuyện, cậu chưa bao giờ cười vui vẻ như vậy. Ngoài ba mẹ chưa có ai lấy tay xoa mặt cậu, chưa từng có ai tự nhiên quan tâm đỡ cậu như vậy, cũng chưa từng có bất cứ cô bé nào nhìn cậu với vẻ mặt sùng bái, không để ý đến việc cậu bị tàn tật như vậy.

Tim Quân Vũ nhảy thành thịch. Cậu thích Hình Đồng. Cô tốt như vậy có ai không thích cô cơ chứ? Nhưng hình như cô cũng hơi thích cậu, không để ý cậu tàn tật. Quân Vũ vì phát hiện của bản thân mà phấn khởi, vui vẻ, hơi khản trương nữa. Cậu hết lần này đến lần khác đưa tay lên chạm vào chỗ Hình Đồng vừa chạm đến.

Tối hôm đó ăn lúc cơm, Tần Như Vận nhìn con bà hết là này đến lần khác lấy tay sờ mặt, nhin không được hỏi cậu, “Quân Vũ, sao con sờ mặt mãi vậy?”

“A? A..., hơi ngứa.” Quân Vũ giật mình, buông tay. Cho đến khi ăn cơm xong về phòng mình ngồi, cậu lại tiếp tục xoa mặt.

Đêm đó, Quân Vũ đặt tay trên mặt ngủ thiếp đi. Trái tim tuổi trẻ lần đầu tiên rung động.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Đồng Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: 12, Vật lý . . .

Hôm nay trong tiết vật lý cô giáo Trần lại một lần nữa nói “Sau đây cô đem cái gọi là định luật này giảng một chút, “ Hình Đồng cảm thấy trong lòng dường như có cái gì đó đang sụp đổ.

Cô giáo Trần là người Thượng Hải. Ở trong trường học tất cả giáo viên lên lớp đều phải nói tiếng phổ thông. Cô giáo Trần cũng vậy. Nhưng khi cô nói có pha chút giọng địa phương. Thật ra Hình Đồng cũng không suy nghĩ đến giọng địa phương gì gì đó. Ở trong mắt cô, mọi người đến từ khắp mọi nơi, nói chuyện đương nhiên không giống nhau. Chủ yếu vấn đề ở đây là vật lý cô học không được tốt cho lắm.

Lớp 11 trường phụ trung có 6 ban. Hai ban khoa văn, bốn ban khoa tự nhiên. Khoa nghệ thuật xếp riêng. Khi đó nếu chia theo khoa thì có đến bảy khoa, nhưng để chung lại thì có 3 khoa. Ban khoa học tự nhiên có 200 người, Hình Đồng xếp trong khoảng từ vị trí 10 đến 15.

Thành tích môn vật lý của Hình Đồng được khoảng 70.80 điểm, thành tích của môn này kéo tổng thành tích của cô xuống rất nhiều. Cô không biết vì sao các môn khác cô học rất tốt, nhưng chỉ có môn vật lý cô không thể nào học vào được.

Đương nhiên cho đến bây giờ Hình Đồng đều là học sinh tốt, cũng từng tốn rất nhiều thời gian học thêm vật lý, nhưng kết quả vẫn không được như ý, thành tích vật lý không ổn định. Có khi phát huy vượt xa người thường 80,90 điểm, có khi chỉ được 60,70 điểm. Nhiều khi cô cũng muốn từ bỏ không học vật lý nữa, đem thời gian ôn môn vật lý dành cho những môn khác, dùng điểm môn khác để kéo tổng điểm lên. Nhưng lòng tự trọng của cô không cho phép tổng thành tích cô đứng thứ năm, mà riêng môn vật lý lại đứng thứ 15 đây là thành tích khó coi nhất mà cô nhận được.

Lòng tự trọng không cho phép là một chuyện, chuyện khác chính là cô không dám bỏ mặc môn vật lý, vì cô hơi sợ cô giáo dạy môn này.

Cô giáo dạy Vật lý họ Trần, tên là Trần Gia Trân, thật ra con người cô không xấu. Tuy không được tính là người hoà nhã dễ gần, nhưng cũng không lạnh lùng. Giọng nói của cô không lớn, nhưng mỗi câu cô nói ra lại có lực uy hiếp rất lớn, ít nhất điều này đúng với Hình Đồng. Không biết có phải do môn vật lý cô học không tốt so với các môn khác hay không nhưng cô cảm thấy hơi chột dạ. Cô muốn cô giáo Trần biết không phải cô có ý. Cô đã cố hết sức, nhưng cô học vật lý không vào.

Lúc học cô giáo Trần rất ít khi nói Hình Đồng trả lời câu hỏi. Hình Đồng đương nhiên mong muốn bản thân càng mờ nhạt càng tốt, có nhất thì sau khi hết tiết hỏi Quán Vũ một chút. Có khi chưa hiểu rõ lắm cũng không muốn hỏi Quán Vũ. Quán Vũ biết Hình Đồng không thích môn vật lý, nhưng lại không biết cô rất ghét, sợ hãi và không biết làm sao với môn này.

Nhiều lúc Hình Đồng không thừa nhận cũng không được chuyện cô giáo Trần là giáo viên có trách nhiệm, cô giảng bài cẩn thận lại hết sức tận tâm. Thật ra cô cũng hiểu được tâm trạng thất vọng của cô giáo Trần khi cô giảng rất nhiều lần mà học sinh cũng không hiểu. nhưng cô có một số câu nói của cô giáo Trần cũng làm cho người ta khó có thể quên được.

Cuộc thi giữa tháng 11. Kiểm tra chương 1 môn vật lý, khi phát bài thi. Hình Đồng được 78 điểm. Không phải quá tốt, cũng không tính là bất ngờ.

Cô giáo Trần bắt đầu giảng giải bài thi. Cô giải thích từng câu một. Chữa đến câu thứ hai, Hình Đồng phát hiện câu này cô làm sai .

Sau khi cô giáo Trần nói xong, còn chậm rãi nói thêm một câu, “Này đề tôi đã giảng qua vài lần. Tôi huấn luyện một con khỉ trong một tháng cũng có thể khiến nó làm được vài động tác cơ bản.” Đoạn còn lại cô không nói nữa, dĩ nhiên câu sau không cần cô ấy nói mọi người cũng biết. Nếu là các môn khác lúc cô giáo nói như vậy, có khả năng Hình Đồng sẽ cảm thấy buồn cười. Ha ha, huấn luyện khỉ một tháng đều làm được, vậy mà dạy chúng ta. . . . Nhưng đây là môn vật lý, lại là câu mà cô làm sai, đề này cô giáo đã giảng rất nhiều lần mà cô còn làm sai, nếu là khi thi khi cũng làm được.

Hình Đồng không biết cuộc thi lần đó có bao nhiêu người làm sai đề bị cô giáo Trần than thở chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Cô chỉ cảm thấy ánh mắt cô giáo Trần đảo một vòng quanh phòng học có dừng lại trên người cô. Nhiều năm sau, nếu có ai hỏi Hình Đồng câu nói để lại cho cô ấn tượng sâu nhất, thì chính là câu này. Tại thời thiếu niên nhạy cảm này những lời nói đúng là đã kích lớn nhất của cô đối với môn vật lý. Cũng chính ngày hôm đó Hình Đồng cũng xác định vật lý chính là môn học kém nhất, là tử huyệt của cô. Không có thuốc nào chữa được.

Hôm đó sau khi nghe xong câu nói của cô giáo Trần, trong lòng Hình Đồng rất khó chịu. Nhưng cô cũng chưa nói chuyện này với Quán Vũ. Cô cũng không muốn nói chuyện này với cha mẹ, lại càng không muốn nói cho các bạn học khác. Nhiều năm sau cô nhớ lại cảm thấy lúc đó lòng tự trọng của cô quá lớn, quá nhạy cảm, cảm thấy bản thân quá buồn cười. Mà lúc đó Hình Đồng khi còn trẻ rõ ràng cảm thấy rất khó chịu.

Mấy ngày sau, mỗi đến tiết vật lý, Hình Đồng lại càng cảm thấy đau khổ. Lúc này giọng địa phương của cô giáo Trần đã bắt đầu ảnh hưởng đến cô. Trước kia cô giáo Trần nói cái gì kỳ lạ, cô cũng không để ý. Nhưng tiết vật lý hôm nay cô giáo Trần nói “Sau đây cô đem cái gọi là định luật này giảng một chút.” Hình Đồng cảm thấy sụp đổ.

“Cái gọi là định luật giảng qua một chút là gì? Cái gọi là dùng được như vậy sao?” Trên đường về nhà Hình Đồng hỏi Quán Vũ

“Hả? Cậu nói cái gì?” Quán Vũ đang chuyên tâm đi đường.

“Trên lớp cô giáo Trần nói Cái gọi là định luật giảng qua một chút' á!”

“A? Cô ấy có nói à? Sao tớ nhớ không rõ nhỉ?”

“Cô ấy có nói mà, cô ấy suốt ngày nói ‘Cái gọi là định luật giảng qua một chút', có ý gì vậy!” Hình Hồng bắt đầu nhấn mạnh, không kiên nhẫn.

Quân Vũ dừng lại, chống gậy từ từ xoay người, nhìn Hình Hồng, “Cô ấy nói như thế nào?”

“Hôm nay cô ấy nói 'Cô đem cái gọi là định luật này giảng một chút, ' cái gọi là có thể như vậy dùng sao?’”

Quân Vũ sững sốt, nhìn hình hồng, ý cười từ từ hiện lên trên khoé môi và mắt. “Cô ấy nói “Cô nói qua định luật đó một chút' .”

A? Hình Hồng đỏ mặt. Làm cái gì làm, giảng qua một chút! Tâm trạng của cô càng lúc càng tệ.

“Cô ấy giảng bài như thế, tớ làm sao học tốt môn vật lý được!” Hình Hồng không biết nói cái gì bây giờ, cũng không thể nói là “À, tớ quá ngốc, cái gọi là và sợ quá mà cũng không phân biệt được.” cho nên bây giờ cô bắt đầu nói mà không suy nghĩ.

Quân Vũ nhìn thấy cô đánh đá đáp lại làm cho ngây người. Cậu hé miệng, nhưng lại không nói gì, sau đó ôm bụng cười ha ha. Cậu cười như ánh mặt trời ấm áp, mắt mày cong cong, môi nhếch lên, miệng mở ra lộ ra hàm răng đều trắng như tuyết, rất đẹp. Nhưng lúc đó, Hình Hồng không có tâm trạng để thưởng thức. Môn học nào cũng đứng thứ nhất đâu hiểu được tâm trạng của cô lúc này.

Hình Hồng tức giận dậm chân, xoay người bước đi. Nghe thấy phía sau Quân Vũ vội vàng chống gậy. “Hình Hồng, đợi tớ với!” Cậu ở phía sau lưng gọi cô trong giọng lộ ra lo lắng.

Hình Hồng dừng bước, sợ cậu đi nhanh sẽ ngã. Quay người lại, thấy Quân Vũ chống gậy nhắc chân về phía cô, vẻ mặt lo lắng. Cậu đi nhanh hơn so với thường ngày, chân trái đóng đưa rất mạnh. Tim Hình Hồng căng thẳng, hơi hồi hận vì vừa rồi quá tùy hứng. Trong lòng cô không thoải mái đâu phải lỗi của Quân Vũ, cô tức giận với cậu làm gì?

Quân Vũ đi đến bên người Hình Hồng, trên mặt tràn đầy lo lắng, nhẹ giọng hỏi “Như thế nào?”

Hình Hồng không lên tiếng.

“Chúng ta đến tiệm nước giải khát ở chỗ rẽ trước ngôi một lát nhé, tớ mời cậu ăn kem cốc.”

Hình Hồng không trả lời.

“Hình Hồng, tớ hơi mệt, cậu ngồi nghỉ với tớ một lát?”

Hình Hồng đành phải gật gật đầu.

Ngồi ở tiệm nước giải khát, Quân Vũ mua kem cốc, Quân Vũ chưa kịp hỏi Hình Hồng đã nhin không được, “Tớ ghét vật lý, tớ thật sự ghét vật lý!”

Vì sao? Ngày đó, Quân Vũ kiên nhẫn nghe Hình Hồng oán giận vật lý khó đến mức nào, cô cố gắng hết sức vẫn học không tốt, giọng địa phương của cô giáo Trần rất khó nghe, cô nói chuyện không tốt. . . Quân Vũ vẫn luôn dịu dàng nhìn cô, nghe cô nói. Hình Hồng nói gần một giờ mới cảm thấy tâm trạng của mình khá hơn một chút.

Tối hôm đó, Tần Như Vận thấy con trai ngồi trên đất ở trong thư phòng, lục tìm gì đó trong mấy hộp giấy. Hỏi cậu, cậu nói muốn tìm vở ghi chép và sách giáo khoa môn vật lý trước kia, muốn tìm cái gì đó.

Sau này, Quân Vũ bắt đầu hệ thống kiến thức dạy thêm cho Hình Hồng. Mấy tháng sau, thành tích môn vật lý của Hình Hồng cao lên rõ rệt. Giọng địa phương của cô giáo Trần cũng nghe dễ hơn!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Quân Hồng Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.